

STOP GLOBAL OPVARMNING

100.000 klima-jobs Gratis kollektiv trafik Vedvarende energi

De tre vigtigste tiltag i kampen mod klimaforandringer er: Omlægning til vedvarende energi, bedre isolerede bygninger og meget gratis kollektiv trafik.

Det er store tiltag som ikke kan gøres af klimabekymrede enkeltindivider – der skal masser af hænder og en målrettet samfundsindsats til.

Desværre satte klimatopmødet en tyk streg under, at verdens toppolitikere ikke har tænkt sig uden videre at igangsætte denne indsats på globalt plan.

Der er derfor ingen vej uden om: Vi må opbygge store og brede folkelige bevægelser der – med et perspektiv om global og social retfærdighed – kan kæmpe tiltagene igennem på lokalt og nationalt plan.

Læs mere om klimakampen og klimatopmødet på siderne 2, 3, 5, 8, 9, 10, 13 og 16

HVORFOR

MÅ VI GERNE SLÅ AFGHANERE IHJEL?

Krig og racisme hænger uløseligt sammen. Fra Vestens kolonisering af Sydamerika, Afrika og Asien til besættelsen af Irak og Afghanistan er legitimeringen gået gennem en fornedring og dæmonisering af de pågældende landes folk og skikke.

Læs side 7

OK2010

LAD DE RIGE BETALE KRISEN

Overenskomstforhandlingerne for de 600.000 privatansatte er netop skudt i gang. Arbejdsgiverne går efter en nulløsning, og fagbevægelsens top har allerede kastet håndklædet i ringen og erkendt 'mådehold og ansvarlighed'. Men både arbejdsgiverne og fagtoppen ved godt, at jokeren i overenskomstsillet som altid er arbejderklassen! Hvad vil de 600.000 privatansatte acceptere?

Læs side 4

IRAN

OPPOSITIONEN PÅ GADEN

Den store oppositionsbevægelse, der voksede ud af sommerens store protestester mod præsidentvalget i Iran, er igen på gaden. Dette til trods for den massive og brutale undertrykkelse, bevægelsen oplevede i sommer, hvor politi og militser masseanholdte, tævede og skød demonstranter.

Læs side 9

Hvad skete der egentlig på klima-topmødet?

Lars Løkke (i midten) i „dialog“ med en række NGO'ere ved COP15.

Det er vist gået op for de fleste, at der ikke kom nogen aftale ud af klimatopmødet i København. Til gengæld er der vild forvirring om, hvad der egentlig skete.

Nogle tror faktisk, at der er en aftale – som bare ikke er særligt god. Det er *ikke* rigtigt.

Sagen er, at der blev lavet en såkaldt „Københavns-erklæring“. Den blev ikke vedtaget – selv om Lars Løkke forsøgte alt for at få den presset igennem – den blev „taget til efterretning“.

„Københavns-erklæringen“ er et papir, som blev aftalt mellem USA og Kina sammen med Brasilien, Indien og Sydafrika.

Papiret er meget kort, og det siger helt enkelt: **Der er ingen krav om CO2-reduktioner** (man kan fortælle FN, hvis man frivilligt vil reducere ...). Og de 5 er enige om, at **der først kan forhandles igen i 2015** – altså om 5-6 år. Desuden gives

der lidt håndører til nogle af hårdest ramte lande – men den slags løfter plejer aldrig at blive indfriet.

Sabotage

Der er altså ikke tale om en aftale, ikke engang en dårlig aftale.

Der er tale om, at disse 5 lande har saboteret, at der kommer nogen som helst form for aftale inden 2015. De andre rige og mellem-rige lande, fx EU og Danmark, har accepteret, at sådan er det bare. De fattigste – og mest ramte – lande fik ikke noget valg.

Konsekvenserne af dette er katastrofale. At stoppe den globale opvarmning kan ikke bare vente. Allerede i 2008 gjorde klimarelaterede katastrofer 20 millioner hjemløse iflg. en FN-rapport. Det tal vil stige de næste 5 år.

Millioner flere vil dø pga. tørke eller oversvømmelser. „Delay kills“ – udsættelse dræber – som Oxfam så ram-mende har sagt.

Kynisme

Af de 5 lande er Kina, USA og Indien de tre største kul-producenter i verden. Sydafrika er den femtestørste. Brasilien har store oliereserver og ødelægger Amazonskoven.

Disse kul-lande ville skulle skære ned i deres produktion, hvis der kom bare en moderat aftale.

Med en økonomisk verdenskrise, som ingen ved hvornår vender, så har de kul-producerende lande behov for at producere endnu mere kul. De olie-producerende lande for at producere olie. Og de kul-, olie- og gas-forbrugende lande (som fx EU) har ikke lyst til at investere i omstilling til vedvarende energi.

Derfor saboterede de 5. Og derfor accepterede de andre rige og mellem-rige lande.

Skræmmende

Det skræmmende er ikke kun, at der ikke kom en aftale.

Det skræmmende er, at der ikke kom en aftale, fordi kapitalistiske magt- og konkurrence-hensyn gjorde det umuligt for magthaverne at indgå en aftale, hvor de selv skulle yde.

For det betyder, at der absolut ingen udsigter er til, at der sker nogen form for klima-omstilling af betydning. Hverken i 2010, 2012 eller 2015. Og hverken gennem en aftale eller i praksis i de enkelte lande.

De rige og mellem-rige lande vil stadig skulle tjene penge på at producere eller forbruge kul, olie og gas. Og kapitalistisk konkurrence er indbygget i systemet, så længe kapitalismen styrer verden.

Men ...

Ingen aftale er bedre end en dårlig aftale

Det ville være endnu værre, hvis der var kommet et stykke papir, der *så ud*, som om vi var på rette vej uden at være det.

For så ville vi alle sammen blot sidde og vente på det næste topmøde.

Nu er billedet i det mindste klart: Vi kan ikke overlade det til markedet og magthaverne at løse klimakrisen – for det sker ikke.

Vi må være mange, der kræver reelle reduktioner her og nu – uanset markeds- og magthensyn. Og uanset om andre lande gør det samme.

Hvis kapitalistiske markedshensyn er en hindring, så er det bedre, at kapitalismen dør, end at klimaet gør det.

Hvad med Kina?

I vestlige medier hedder det, at hvis bare Kina havde været mere imødekommende, så var der nok kommet en aftale.

Det er for det første en fuldstændig fejlfortolkning af, hvad der faktisk skete.

Det er en forklaring, som indebærer, at hvis ikke det havde været for Kina, så var alle andre mere eller mindre tæt på en aftale.

Men ifølge aftalen for forhandlingerne er det kun de rige lande (kaldet Annex 1-lande), der traktatmæssigt er forpligtet til at reducere – og til at hjælpe alle andre økonomisk og teknologisk – og her er Kina ikke med.

Det har især USA, Canada og Australien længe været utilfredse med. Derfor har de med alle midler forsøgt at pålægge Kina forpligtelser.

Selvfølgelig ville det være godt, hvis også Kina reducerede deres stigende CO2-udslip.

Men når kravet kommer fra netop de 3 største CO2-udledere pr. indbygger blandt større lande, ja, så er det rent hykleri.

Kinas udledning er ganske vist steget fra 2,1 tons pr. person i 1990 til 4,6 tons i 2006 (lidt over det globale gennemsnit og halvt så meget som Danmark). Men i hele denne periode har USA's ligget konstant på ca. 19 tons og

Canadas og Australiens på 16-18 tons.

Klimaretfærdighed

Helt galt er det, når Lars Løkke som USA's stik-i-rend-dreng tog til Indien i efteråret for også at få dem til at reducere. Indien udledte ca. 1,3 tons pr. person i 2006 – under en tredjedel af det globale gennemsnit.

Kina og Indien kan med rette pege på, at de store CO2-udledere som fx USA og EU gennem årtier har opbygget deres økonomiske magt netop ved at udlede masser af CO2.

Topmødet i København viste, at det ikke er retfærdigheds- og fornufts-hensyn, der styrer klimapolitikken. Og Kina og Indien er også stormagter med hver sine herskende klasser, der varetager egne magtinteresser.

Men klima-aktivister i Europa, Nordamerika og Australien skal ikke acceptere vore egne magthaveres medie-spin.

En retfærdig klimapolitik betyder, at de største og rigeste udledere skal reducere først – og hjælpe resten af verden.

Det sker ikke, medmindre der kommer et massivt folkeligt pres i de enkelte lande.

De uønskede

- censur af civilsamfundets organisationer ved COP15

Fra Peoples Assembly, hvor aktivister forsøgte at trænge ind på Bella-centrets område for at mødes med de delegerede.

Marioliva González, en mexikansk repræsentant fra Friends of the Earth, ventede ude foran Bella Center, hvor den danske vinterkulde var lige så hård ved hende som ved de andre deltagere i COP15.

Omkring kl. 8.00 blev hun stoppet af sikkerhedsvagterne, selvom hun havde sit UNFCCC pas med. På en computerskærm ved check-in kunne hun se sit pasbillede med et stort rødt kryds over, hvilket bestød, at hun nu ikke længere var velkommen i Bella Center. Hun blev chokeret; hvad var der dog sket? Forvirret og irriteret var hun fast besluttet på at komme indenfor. Hvorfor ville UNFCCC dog ikke høre folkets mening?

Andre fik blot bekræftet deres langvarige mistanke til UNFCCC om ikke at byde alle synspunkter velkomne. Især synspunkter med en meget klar afstandtagen til markedsbaserede løsninger. Løsninger, hvor de historisk stærkeste magter gennemtrumfer deres egne ideer for at fastholde verden i neokolonialisme, med atmosfæren som virksomhedernes privatiseringsområde for det 21. århundrede.

Dette gælder for Friends of the Earth (FoE), som sammen med Avaaz og andre organisationer, der blev udvist af COP15 – samme dag som demonstrationen „Reclaim Power“ skulle finde sted om morgenen, d. 16. december. UNFCCCs forklaring på udvisningen var, at FoE havde begået en ulovlig handling, da de støttede op bag de afrikanske lande, da de udvandrede fra mødet i protest to dage før (observerende organisationer kan ikke deltage i UNFCCCs beslutningsprocesser, derfor må de heller ikke lave aktioner). Det virker som om, UNFCCC forbød FoE indgang uden varsel samme dag som Reclaim Power-aktionen (der var planlagt som en fredelig aktion), hvor nogle FoE-medlemmer havde udtrykt interesse i at deltage i aktionen. Dette var dog helt tydeligt en måde, hvorpå man skulle lukke munden på de, som ville have en retfærdig, juridisk bindende aftale uden markedsbaserede mekanismer.

Denne censur kom ikke kun fra UNFCCC. Man mærkede den også fra den danske regering, der agerede USAs politiske Pinocchio i EU (lige fra da Fogh blev NATO-chef til Løkkes værtsrolle for COP15, hvor han forvirrede de delegerede med f.eks. „det danske notat“, som det blev kendt som i udlandet, og senere et lignende dokument, som USA pressede ned over den danske regering). Censuren kunne også føles med

Lømmelpakken, hvormed Danmark ændrede sig fra at være et af de mere progressive demokratier i verden til en udemokratisk USA-eftertilignende politistat, alt sammen for at efterleve USA's ønske. Danmark har solgt sit demokrati for ingenting, så det danske civilsamfund har en lang, sej kamp foran sig for at få det tilbage.

Men for at den kamp kan foregå i en forenet, koordineret form, er det danske civilsamfund nødt til at hele de sår, vi fik i COP15-processen. Selvom civilsamfundets bevægelser blev styrket under COP15, er der nogle oversete detaljer, som gjorde tilværelsen for nogle danske grupper lidt hårdere.

Som jeg ser det, har der manglet en sammenhæng hvori de miljøorganisationer, som har arbejdet med klima i lang tid, og andre bevægelser, som først nu er begyndt at have klima på dagsordenen, kunne mødes, diskutere holdninger og i fællesskab blive klar over, hvorfor de er involveret i kampen mod global opvarmning og om topmødet.

Det har haft den konsekvens, at danske miljøorganisationer ikke var med i sociale bevægelser, som fx Climate Justice Action. Der er ingen grund til, at lede efter skyldnere og pege fingre. Miljøaktivister har længe været alene i klimakampen, men i de seneste år er klimakampen nu blevet en del af de sociale bevægelseres dagsorden, hvor der diskuteres, hvordan kapitalisme og klimaproblemer hænger sammen.

Men de fleste danske miljøorganisationer har ikke været en del af denne debat (de fleste miljøfolk går mere op i videnskab, oplysningskampagner og UNFCCC-politik end i en debat med socialt, anti-kapitalistisk fokus). Og samtidig har de sociale grupperinger i Danmark stort set ingen kontakt haft med de grønne grupperinger. Dette gjorde det hele meget svært, da man så endelig skulle lave en fælles mobilisering til COP15, hvor man gerne ville have alle under samme fane. Dette skal være en erfaring at tage med til fremtidige mobiliseringer og i dialoger med organisationer – især op til COP16 i Mexico City.

Disse åbne sår må ikke blive en forhindring for at se fremad og samarbejde om at få de rettigheder tilbage, der blev taget fra os med lømmelpakken; rettigheder der er fundamentale i ethvert reelt demokrati. Uden retten til at udtrykke sine politiske holdninger offentligt har Danmark og dets bevægelser tabt flere årtiers socialt og demokratisk fremskridt. At vinde det tilbage vil tage lang tid, men det vil kun kunne lade sig gøre i fællesskab.

CARLOS GARCÍA-ROBLES, AKTIV I FOE/NOAH

Det mener vi:

Muslim-hetzen skal stoppes!

Selskabet til udbredelse af løgnagtig hadepropaganda mod muslimer, Trykkefrihedsselskabet, erobrede mediernes dagsorden fra begyndelsen af det nye år med en række uhyrlige påstande om, at incest og massevoldtægt er en del af islam.

Men hverken i Vadstrupgårdsagen eller Tøndersagen var muslimer impliceret. Problemet med incest, voldtægt og pædofili er stort, men det er mindst lige så meget et dansk problem.

Alligevel fremturer Lars Hedegaard med sine ekstreme udtalelser. Han har bevæget sig længere ud, end nogen tidligere danske anti-muslim har turdet. Hedegaards udtalelser styrker endnu en gang muslimhetsen. Derfor var Søren Krarup og Søren Espersen fra Dansk Folkeparti også klar til at støtte op om Hedegaards løgne. Man skal ikke lade sig narre af, at Pia Kjærsgaard lægger lidt afstand til Hedegaards udtalelser.

Dansk Folkeparti er lige så beregnede og topstyret, som de hele tiden har været. Forskellen mellem Søren Krarup, Søren Espersen og Pia Kjærsgaard er taktisk. På den ene side støtter Dansk Folkeparti Trykkefrihedsselskabets hadepropaganda, på den anden side ønsker Dansk Folkeparti at fastholde en mere moderat profil.

Hvis antiracister skal stoppe Dansk Folkeparti, er det afgørende, at vi ikke lader en endnu mere radikal muslimhetz få fodfæste. Trykkefrihedsselskabet påstår at have fået mange nye medlemmer under mediestormen.

Racisme kan ikke ties ihjel, det kræver handling. Der er brug for nogen, der vil og kan organisere modstand. Denne modstand skal inkludere både danskere og muslimer. Derfor er det nødvendigt, at den danske venstrefløj dropper berøringsangsten over for muslimske organisationer og religiøse ledere.

For Enhedslisten er årets vigtigste opgave at vælte regeringen. Muslimhetsen er afgørende i den værdipolitiske offensiv, der har holdt regeringen ved magten. Den bruges til at legitimere nedskæringer på velfærden, krigen i Afghanistan og indskrænkninger i retssikkerheden.

Derfor er en god start på at vælte regeringen at indkalde til demonstration, næste gang Trykkefrihedsselskabet holder møde. Det vil give en mulighed for at mobilisere den folkelige modstand mod muslimhetsen – som den vi så begyndelsen på under kampen for de irakiske flygtninge i Brorsons Kirke.

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale
Socialisters Ungdom, Poste
restante, H C Ørstedesvej 54,
1879 Frb. C konto Nr.:
5381 - 0490686
saa@socialister.dk

www.socialister.dk
Tryk: Trykcentralen
Ansv.: Jakob L. Krogh
Red. afsluttet den 11. januar
2010
ISSN 1600-2687

OK-2010:

Forsvar reallønnen – lad de rige betale krisen

Storkonflikten i 2008 indenfor dele af det offentlige område – KTO – blev udløst af et voldsomt pres fra neden (Foto: Svend Espensen)

Overenskomstforhandlingerne for de 600.000 privatansatte er netop skudt i gang. Arbejdsgiverne går efter en nulløsning, og fagbevægelsens top har allerede kastet håndklædet i ringen og erkendt 'mådehold og ansvarlighed'. Men både arbejdsgiverne og fagtoppen ved godt, at jokeren i overenskomstpillet som altid er arbejderklassen! Hvad vil de 600.000 privatansatte acceptere?

Den økonomiske og politiske kulisse som forhandlingerne foregår i dag er totalt forandret i forhold til for 3 år siden.

Højkonjunktoren og manglen på arbejdskraft er vendt og på rekordtid er der skabt en af de værste kriser siden 70'erne. Konjunktursammenbruddet i 2008 var det voldsomste siden 1970'erne, og faldet i det danske bruttonationalprodukt (BNP) i 2009 vil blive på hele 5 procent, hvilket vi skal helt tilbage til 1930'erne for at finde magen til. Bøtten er således vendt. Virksomhedernes profitter og ordretliggang falder. Og arbejdsløsheden er nu over 100.000.

Den virkelighed kan skabe et højdramatisk forløb, der meget vel kan ende i en storkonflikt.

Arbejdsgiversiden vil uden tvivl udnytte situationen i deres favør. Meldingen er klar: Der kan kun udbetales flere penge, hvis de ansatte arbejder flere timer! Denne udmelding kom fra DI's formand på Industriens topmøde i efteråret 2009, og den blev gentaget af flere ledende erhvervsfolk i medierne. Omvendt har ledende fagforeningsfolk meldt ud, at de ikke udnyttede den gunstige konjunktursituation i 2007 til at holde 'lønfest', og de appellerer til at arbejdsgiversiden denne gang ikke skal udnytte lavkonjunktoren til at forsøge at presse nulløsninger igennem.

Hvad det ender med er umuligt at sige. Storkonflikten i 2008 indenfor dele af det offentlige område – KTO – blev udløst af et voldsomt pres fra neden – igangsat af SOSU-strejkerne i maj 2007. SOSU'ernes strejke udtrykte og symboliserede den vrede, harme og frustration, som titusindvis af offentligt ansatte følte på deres krop pga. markedsgørelsen og brutaliseringen af den offentlige sektor.

SOSU'ernes strejke udviklede sig til en generaliseret faglig bevidsthed; vi har kun én styrke, nemlig vores kollektive styrke til at sikre mere i løn.

Deri ligger forklaringen på, hvorfor markante lønkrav på 5.000 kr. om måneden blev til et generaliseret og anerkendt krav i den brede offentlighed. Det markante skift i stemningen i arbejderklassen lagde et massivt pres på fagtoppen, og det resulterede i lønstigninger for mange på 12,8 procent ved overenskomsten.

Læren af dette forløb – og af tidligere storkonflikter og strejker er – at arbejderklassen kan tvinge såvel deres egne ledere som arbejdsgiverne til at tage deres krav alvorligt, hvis strejkebevægelsens krav kan vinde sympati i bredere dele af arbejderklassen. Men det kræver en aktiv strejkebevægelse, som går på gaden og argumenterer for sine krav, som er parat til at gøre strejken effektiv og, om nødvendigt, lukke samfundet ned med masseblokader.

Den sidste storkonflikt inden for det private område var i 1998. Den blev delvist vundet på et konflikttema, som havde bred appel, nemlig 'mere fritid og en 6. ferieuge'.

En konflikt denne gang må forberedes nu – og opbygges på en parole om, at 'reallønnen skal sikres for de mange – lad de rige betale krisen'. Det er en parole som kan overspille arbejdsgiverne parole om en 'Nulløsning – vi har ikke råd til at give en krone mere'!

Et væsentligt spørgsmål er, om en storkonflikt midt under en dyb økonomisk krise får lov at løbe. Vil regeringen ikke gribe ind og gennemføre en lovgivning, der på overfladen tager hensyn til begge parter argumenter? Det vil ikke være nogen let opgave for en borgerlig regering at gribe ind i en storkonflikt så tæt på et folketingsvalg, som formentlig skal afholdes i efteråret 2010. Og det vil også sætte især Socialdemokraterne under pres. Bakker de op bag et regeringsindgreb vil det yderligere styrke SF. Afviser de et indgreb vil det styrke strejkebevægelsen yderligere og måske radikaliserer den. På kort sigt vil det sikkert styrke deres muligheder for sammen med SF at vinde valget. Men det vil samtidig øge forventningspresset til den nye regering. Og det kan give Helle og Villy store problemer hvis – eller når – forandringen lader vente på sig efter 9 år med de borgerlige ved magten og midt i en dybtgående økonomisk krise.

HANS ERIK MADSEN

Vi kan ikke stole på fagtoppen

De faglige ledere er allerede i fuld gang med at sælge ud af medlemmernes krav inden overenskomstforhandlingerne er gået i gang. De synger med arbejdsgiverne og de fleste eksperter med i koret om, at der ikke er råd til lønforbedringer – endsige til at opretholde reallønnen.

Men hvorfor bakker de faglige ledere ikke deres medlemmer op, og bruger den styrke, som arbejderklassen har – først og fremmest gennem brugen af strejkevåbnet, solidaritet og det faktum, at 'vi er de mange – arbejdsgiverne er de få'?

For at forstå hvad fagtoppen er, er vi nødt til at se på hvad fagforeningernes opgave er. Marx kaldte fagforeningerne „modstandscentre mod kapitalens overgreb“, men fagforeningerne er dannet for at „mindske udbytningen ikke afskaffe den“. Fagforeningerne er et spejl på opdelingen af arbejderklassen, som den kapitalistiske produktionsmåde har skabt mellem forskellige fag.

Man kan sige, at fagforeninger både splitter og forener. Hvis grundlaget havde været en afskaffelse af lønslaveriet havde man opbygget én stor fælles fagforening. Gennem sin organisering holder fagforeningerne de forskellige grupper adskilte, og de faglige ledere varetager kun deres egne medlemmers interesser. Derfor ser vi mange situationer, hvor denne splittelse svækker arbejderklassens kamp.

Når de faglige ledere arbejder for at formindske, i stedet for at afskaffe, udbytningen og andre af kapitalismens negative følger, ender de ofte med at forsvare systemet, når arbejderklassens kræfter er ved at underminere det. For uden det kapitalistiske system har de faglige ledere ingen eksistensberettigelse. De er et professionelt lag af forhandlere – et fagbureaukrati, – som udspringer af behovet for at indgå kompromiser mellem arbejderne og arbejdsgiverne.

Fagbureaukratiets rolle er udviklet siden slutningen af 1800-tallet sammen med det omfattende fagretlige lovværk og Hovedaftalen mellem arbejdernes og arbejdsgivernes organisationer. Her blev det klasse-samarbejde cementeret, der binder fagbureaukrati, arbejdsgivere og stat tæt sammen.

HANS ERIK MADSEN

Overenskomst - og storkonflikthistorie

'For det første viste overenskomstforhandlingerne under den tidligere kriseperiode, der bedst kan sammenlignes med situationen i dag, at det er svært for parterne at få enderne til at mødes. I 1970'erne, hvor oliekriserne hærgede, blev en konflikt i 1973 efterfulgt af tre på hinanden følgende politiske indgreb i 1975, 1977 og 1979. Overenskomstsyste­met var nær et sammenbrud.

For det andet har der de seneste 50 år været en karakteristisk konfliktcyklus, hvor overenskomstforhandlingerne på det private arbejdsmarked er endt i konflikter med 12 til 13 års mellemrum. Der var konflikter i 1961, 1973, 1985 og 1998. Hvis denne cyklus holder, står den næste konflikt for døren i 2010.'

Jesper Due og Jørgen Steen Madsen er professorer og arbejdsmarkedsforskere ved forskningscenteret FAOS, Sociologisk Institut, Københavns Universitet.

Udpluk fra forskningsnotat, se www.faos.dk.

Østrig:

Universiteter besat

Den østrigske regerings forsøg på at gennemføre nedskæringer og nyliberale reformer på landets universiteter har skabt massive protester.

Gennem de sidste måneder er en bølge af studenterprotestbevægelser skyllet over det centrale Europa, med centrum på universitet i Wien. Her har tusinder af studerende, ansatte, undervisere og lægfolk holdt universitet besat siden oktober. Blokaden har været støttet af fagforeninger, og bevægelsen har reelt været en folkeligt rodfæstet protest.

Den udløsende faktor har været den østrigske regerings forsøg på at gennemføre nedskæringer og neoliberal reformer på landets universiteter. Den drivende kraft bag bevægelsen er en stigende utilfredshed med de neoliberale tendenser i samfundet, og dermed radikaliseringen blandt de studerende.

Det største auditorium på Wiens universitet Audimax blev besat den 22. oktober. I løbet af dagen befandt op imod 2000 besættere sig i auditoriet samtidigt. I starten af december omringede studerende, efter et folkemøde, det østrigske parlament. Der afholdtes løbende protestmøder og der distribueredes i hele Wien en protestavis, hvori selv undervisere skriver.

Også i Beograd i Serbien har protesterne grebet om sig. Her blokerer studerende broer, veje og motorveje under paroler som „reformerne har fejlet“. Igen er den drivende kraft frustrationen over, at neoliberale kræfter forsøger at tvinge arbejdere og studerende til at betale for kapitalens fejlslag, for en krise skabt af bourgeoisie. Protesterne holdes i live af en god organisering, hvor så mange som muligt inddrages i organiseringen af alt fra stormøder, avisomdeling, folkekøkken, overnatning og mad og rengøring. Heri deltager ikke blot studerende, men alle grupperinger som er interesserede, herunder arbejdere og hjemløse.

Det er denne organisering, som både er mangfoldig, forgrenet og radikal, der er hjertet i en frugtbar bevægelse. En sådan bevægelse, drevet af utilfredshed over systemet og idealer, har potentialet til en revolution og til at give os det samfund, vi ønsker – over en længere tidshorisont

selvfølgelig. Essensen ligger i, at det er denne form for organisering, der kanalisere folkets mangfoldige kræfter og kompetencer over i en fælles kamp for social forandring. Protesterne tager udgangspunkt i modstanden imod markedsgørelsen og fælles europæisk kurs på de højere læreanstalter, men følgende citater fra engagerede studerende afslører perspektiverne, som den brede organisering bærer med sig:

„Det er glædeligt at se, hvordan de studerende i Audimax løser problemer, hvis eksistens Wiens bystyre hidtil har forsøgt at fortie. På trods af at de fleste besætterne ingen erfaring har i arbejdet med hjemløse, er det lykkes dem at integrere dem i besættelsen ... Studenterbevægelsen står ikke længere kun for kamp for gratis og fri uddannelse, men også for at problemer rent faktisk kan løses på social og retfærdig vis.“ – Dietmar Meister, samfundsvidenskab.

„Filosofisk instituts generalforsamling var en stor succes ... Der blev dannet flere arbejdsudvalg til forskellige temaer, lige fra generelle problemstillinger vedrørende hele universitetet til specifikke problemer med studieplanen. Disse strukturer har enorm betydning, fordi de sikrer, at protesterne og arbejdet på institutterne ikke er forbi – selv efter en rømning af auditorierne.“ – Roman Bischinger, Filosofi.

Studerende fra Wien er taget til både Tjekkiet og Tyskland for at udveksle erfaringer og for at sprede proteststemningen. Simon Englert beskriver i *SocialistWorker*, hvordan den europæiske bevægelse har været med til at inspirere den engelske studenterbevægelse til radikale aktioner. Det besatte storauditorium Audimax blev på voldelig vis rømmet af politiet den 21. december, men fælles for studenterbevægelserne er, at protesterne fortsætter og næste fokus ligger på Bologna-topmødet i Budapest til marts. Dette udgør det europæiske frie markeds frontalangreb på de brede og folkelige universiteter i Europa. Magthaverne ved, at her er kræfter, som betvivler kapitalismen og som er villige til, på radikal vis, at fordre alternativer. Studenterkampen er og bliver derfor en klassekamp.

AF ROBERT LANGE

'Go Veggie'

men det vil ikke redde planeten

På venstrefløj og i klimabevægelsen kan man under tiden møde argumenter om, at vi alle bør være vegetarer for at redde klimaet og „leve rigtigt“.

Det politiske argument går oftest sådan: Vi bør alle, hver især, sænke eller afskaffe vores forbrug af kød, da kødproduktion har høje CO₂ udledninger, og da det er de rige og de rige lande, der lægger beslag på uforholdsmæssigt meget jord for at producere kød (70 pct. af alt dyrket jord bruges til dyrefoder). Disse argumenter er rigtige, men konklusionen om individuel handling er forkert. I en artikel i Enhedslistens medlemsblad „Rød+Grøn“ kunne man således se Maria Gjerding (miljøpolitisk medarbejder for EL) argumentere for det individuelle fravalg af kød. Efter udmærkede forklaringer om, at vi ikke individuelt kan bygge flere vindmøller eller selv sørge for kollektiv trafik, hoppede kæden af, da vi åbenbart selv skulle sørge for at skåne klimaet ved at købe mindre kød.

Altså argumentet om, at vi gennem vores forbrugervalg kan ændre verden.

Men vores personlige budget og forbrug er kun en brøkdel af de store selskaber eller militærets. Derudover er der i den kapitalistiske produktion et stort spild af madvarer. Under kapitalismen produceres og distribueres mad af konkurrerende selskaber for profittens skyld. Dette fører til et enormt spild, hvor mad i bogstaveligste forstand smides væk. Supermarkeder verden over smider dagligt enormt mange ton mad ud (ingen ved vist hvor meget), så meget at det kan 'skraldes', hvis man vil supplere SU'en. Tal fra landbrugsrådet i 2006 viste, at hver dansker i gennemsnit smed 63 kg mad ud om året. Dette skyldes bl.a., at de portionsstørrelser der sælges er for store til små husstande og supermarkedernes mange rabatter – køb 3 betal for 2.

For at komme kapitalistisk mad produktion og distribution til livs skal der, ligesom i energispørgsmålet, kollektive politiske løsninger til. Man kan ikke rejse en bevægelse eller stemning i befolkningen for sådanne løsninger, ved først at kræve, at de, der ikke har magten til at gennemføre dem, begrænser sig. Hvorfor skulle „kødspørgsmålet“ være anderledes end andre områder, som venstrefløjens beskæftiger sig med? Der er ingen grund til at overgive sig til individualisme og identitetspolitik, så også her må vi kræve, at produktionen planlægges, i stedet for at arbejderbefolkningen skal gå ned i levestandard. Det kræver, at vi udfordrer de store multinationale koncerner, der styrer verdens madproduktion. Det er intet parlament villig til at gøre, derfor peger også kødproduktionens ændring, ligesom hele klimaområdet på, at der skal klassekamp til for at skabe handling.

Det amerikanske forskningscenter *Centre for Global Food Issues* har påpeget, at hvis man skabte 5 mia. veganere i verden, ville det måske kunne afhjælpe klimakatastrofen. Hvis man alligevel skulle mobilisere mange mennesker, hvorfor så ikke gøre det lettere for dem og insistere på, at de selv tiltager sig magt. Giv folk politiske argumenter imod systemet, og bud på hvordan vi kan ændre det, i stedet for bilde dem ind, at de kan løse klimakrisen ved at spise mindre kød.

Argumentet om politisk vegetarisme kan således ses som endnu en individuel løsning, der ikke udfordrer den herskende orden, og derfor ikke gør nok for klimaet, og ikke gør det hurtigt nok.

AF JESPER HØI KANNE

Afghanistan:

RESULTATET AF 161 ÅRS IMPERIALISME

Forestil dig et øde landområde med ørken og bjerge. De mennesker, som bor der, er blandt de mest fattige i verden. Forestil dig, at feudalherrer fra deres sikre borge har hersket over dem i århundreder

Forestil dig ligeledes, at dette fattige stykke landområde er gennemsyret af blod, fordi tre stormagter – England, Rusland og USA har kæmpet for at kontrollere det.

Dette land er Afghanistan.

Nu hvor tusindvis af amerikanske, engelske og danske tropper igen sendes til Afghanistan for at dræbe og blive dræbt, fortæller vi her historien om et land, som kun kendes som en krigsskueplads.

Frygten for russisk dominans fik englænderne til at besætte Afghanistan i 1838. De indsatte en tidligere konge og påbegyndte en praksis, som fortsætter i dag, hvor de giver penge til godsejere og lokale ledere mod at disse til gengæld accepterer besættelsesmagtens ret til at kontrollere landet. Det virkede, men var for dyrt i det lange løb. Derfor skar de ned på betalingen. Derved voksede utilfredsheden med den britiske besættelsesmagt. Klanlederne sluttede sig sammen, stammefolkene omkring grænsen angreb og fattige i byerne plyndrede. Den samlede afghanske modstand smed de 20.000 britiske soldater ud, og England led sit første nederlag i Afghanistan.

Selvom den britiske hær var væk, vedblev briterne med at understøtte efterfølgende afghanske konger økonomisk og dermed sikre britiske interesser i Afghanistan. Russerne havde også held til at købe sig indflydelse i Afghanistan. Da sendte briterne deres ambassadør og 300 soldater til Afghanistan for at demonstrere deres magt. Da afghanerne blev klar over formålet med besøget, smed de igen briterne ud. Disse vendte tilbage med en større hær, og den anden britiske Afghanistankrig var i gang. Også denne krig tabte briterne, men inden de forlod Afghanistan, indsatte de en ny konge, som de også understøttede økonomisk. Den næste konge blev også støttet af englænderne, indtil han blev myrdet i 1919. Hans efterfølger tog kampen op mod England, som, svækket efter 1. verdenskrig, således mistede den sidste rest af militær og økonomisk kontrol med Afghanistan.

Kongerne kom og gik. Men et system af godsejere og klanledernes sad fortsat på den lokale magt. Den ældgamle udbygning af småbønder og landarbejdere på landet fortsatte ind i det 20. århundrede. I 1930 var Afghanistan næsten alene om at være et land, hvor næsten ingen økonomisk og social udvikling havde fundet sted i 150 år.

Med afslutningen af 2. verdenskrig fulgte Den Kolde Krig. Det blev en guldgrube for Afghanistan, men ikke for afghanerne. Økonomisk hjælp strømmede til landet fra USSR og USA. Som buffer mellem de to supermagter, var Afghanistan et land, som modtog den største andel af bistand i forhold til indbyggertal. Bistand udgjorde omkring halvdelen af landets budget. Dertil kom den militære bistand.

Dette niveau af bistand og militær hjælp skabte et moderne afghansk statsapparat, som for første gang var stærkere end de lokale klanledere. Så selvom der kun var lidt økonomisk fremgang, så var den nogen forandring. Uddannelse blev udvidet til at omfatte unge fra middelklassen. Og disse studenter deltog i det verdensomspændende studentereoprør i 60'erne. De krævede demokrati, fri presse og kvinderettigheder, og så en fremtid for sig selv i den moderne stat.

Vietnamkrigen tvang USA til at stoppe den økonomiske støtte. Russerne blev nu Afghanistans største støtter. Som altid i Afghanistan, følger magten dem, som har pengene. Så den prorussiske del af den herskende elite fik større magt. Den prorussiske Mohammed Douad tog magten ved et ublodigt kup i 1973 og erklærede Afghanistan en republik. Denne fik dog ikke mere hjælp fra russerne og blev selv

fjernet ved et nyt kup i 1978.

De nye magthavere i Afghanistan kom fra små kommunistiske grupper og stammede fra studenterbevægelsen i 60'erne. Men deres kommunistiske ideer havde ingen social base. Og der var heller ingen social kraft, som kunne gennemføre den jordreform, som magthaverne ville have igennem. Derfor blev de afhængige af det gamle politi til at gennemtvunge deres politik. Den gamle elite af godsejere og klanledere følte deres magt truet og startede en borgerkrig.

Rusland besatte Afghanistan i 1979 for at forhindre det prorussiske regime i at tabe borgerkrigen. Den russiske invasion afstedkom med det samme en krise mellem USSR og USA, og afghanerne begyndte at gøre modstand mod den russiske besættelse, ligesom de havde gjort mod den britiske 100 år tidligere.

Den afghanske modstand fik massiv våbenhjælp fra USA, som åbent støttede de islamiske Mujaheddinere. En hel generation af krigere blev trænet af Pakistans efterretningsvæsen ISI, betalt af Saudi Arabien. Sådan blev Taleban og Al-Queda skabt efter USA's ønske.

Som præsident Carters nationale sikkerhedsrådgiver engang sagde:

„Hvad er mest vigtigt for historien? Taleban eller Det Russiske Imperies fald? Nogle få muslimske bevægelser eller befrielsen af Østeuropa og afslutning på Den Kolde Krig?“

I 1989 måtte Rusland opgive og trak sig ud af Afghanistan. Men det var det afghanske folk, som var de egentlige tabere. 1,5 millionen var dræbt, og endnu flere flygtet, i den 10 år lange krig.

Flere blodsudgydelser var på vej. En borgerkrig udbrød lige efter den russiske tilbagetrækning. Igen blandede udefrakommende kræfter fra Saudi Arabien og Pakistan sig. Hundrede af tusinder mistede livet, men til sidst, midt i 90'erne, kunne Taleban danne en regering. Både Pakistan og USA bejlede til Talebanregeringen, især da det blev klart, at en ny olierørledning skulle bygges tværs gennem Afghanistan, for at få olien fra Kaukasus frem. Talebanledere besøgte olieselskaber i Texas og indgik en aftale om en olierørledning.

Al dette ændrede sig den 11. september 2001. Ingen af mændene, som fløj ind i World Trade Center var afghanere. Eftersom USA selv havde skabt al-Queda og kendte deres baser, måtte de vide, at de aldrig kunne fange Bin Laden i Afghanistans bjerge.

Det anslås, at USA's invasion af Afghanistan kostede 20.000 livet, selvom der ikke var meget modstand fra Taleban. Taleban gik i opløsning, og en ny regering, med Ahmad Karzai i spidsen og støttet af tidligere krigsherrer fra borgerkrigen, blev dannet. Den ny regering blev totalt afhængig af USA's støtte militært og økonomisk.

Besættelsen af Afghanistan har på alle måder været endnu en katastrofe for afghanerne.

Levealderen er nu 43 år, 25% af befolkningen får ikke mad nok, 69% har ikke adgang til rent vand og børnedødeligheden er en af de højeste i verden.

Demokratiet har trange kår. Der var et valg i 2005. En tredjedel deltog i valget. Præsidentvalget i 2009 blev en farce, som skulle have gået om. Men Kazai sidder stadig som præsident.

Opiumproduktionen er steget dramatisk, og Afghanistan står nu for 92% af verdens opiumproduktion. Krigsherrer og narkobaroner beriger sig uden problemer.

Siden 2006 er Taleban vendt tilbage, de nyder stadig større opbakning og kontrollerer store områder

To gange har Obama sendt flere tropper til Afghanistan. Mange forskellige strategier for at vinde krigen i Afghanistan har været forsøgt. Den ene smukke begrundelse har fulgt efter den anden for at fortsætte krigen. Flertallet af befolkningerne i de krigsførende lande og i Afghanistan ønsker, at den skal stoppe.

Hvis Iraks tragedie er det, som ligger under dets landområder, så er Afghanistans tragedie, at dets landområde

ligger hvor det gør.

For briterne var Afghanistan en bufferstat mellem Det Russiske Imperium og Indien

For Rusland og USA under Den Kolde Krig var Afghanistan igen et grænseland, som blev fanget i deres rivalisering.

Nu er Afghanistan igen på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt. To af Afghanistans naboer er Iran og Kina – USA's rivaler. En anden nabo er Pakistan – allieret med USA, men ustabil. Andre naboer er Uzbekistan, Turkmenistan og Tadjikistan – alle tidligere Sovjetrepublikker, som Rusland og USA konkurrerer om at kontrollere.

De, som startede krigen mod Afghanistan, ser mange ligheder med fortiden. En af Tony Blairs rådgivere, Robert Cooper, skrev i oktober 2001: „Mulighederne, måske endda nødvendigheden for kolonisering er lige så stor nu, som den var i det 19. århundrede“

Et medlem af det afghanske Parlament, Malalaja Joya, ser anderledes på det:

„Her er intet demokrati, ingen sikkerhed, ingen kvinderettigheder. Når jeg taler i Parlamentet, så truer de mig. De mænd, som har magten, har aldrig undskyldt for de forbrydelser, de begik under krigen, og nu, med støtte fra USA, fortsætter de deres forbrydelser på en anden måde“

Man kan lære to ting fra Afghanistans fortid.

For det første, så har afghanerne aldrig haft fordel af stormagternes indblanding. Afhængigheden af udenlandsk støtte fra briterne, russerne og amerikanerne har blot gjort nogle få afghanere rige og fastholdt resten i fattigdom.

For det andet har afghanerne aldrig tolereret, at deres land var besat. Besættelsesmagter har nok mistet mange soldater og brugt mange penge i Afghanistan, men de har aldrig kunnet undervinge dets befolkning.

Udarbejdet på grundlag af materiale fra Stop the war Coalition: www.stopwar.org.uk

AF LENE JUNKER

FAKTA

Soldater i Afghanistan 2009 Danmark: ca. 700 soldater. USA: ca. 70.000 soldater. Når de sidste amerikanske styrker når frem, vil der være 140.000 Nato-soldater i Afghanistan

Antallet af døde soldater i Afghanistan fra 2001 – 2009 Danske soldater: 31 USA: 952, I alt 1575

Civile tab Der findes ikke en officiel opgørelse over antallet af civile, der er døde som en direkte følge af krigen. Tal fra en række uafhængige organisationer går på mellem 6.000 og 23.000 dræbte personer i perioden 2001-2009. Under alle omstændigheder er dette kun de registrerede drab. Man må derfor antage, at det reelle tal er langt højere.

Finansielle omkostninger på krigen i Afghanistan Danmark: I 2005 brugte det danske forsvar 1,2 mia. kr. på internationale operationer, herunder primært styrken i Afghanistan. Dette tal var i 2008 steget til 2,4 mia. kr. årligt. En stigning på 100% på tre år.

USA: I perioden 2001-2009 har USA samlet brugt ca. 230 mia. \$ (ca. 1150 milliarder kr.) på krigen i Afghanistan. Soldaternes løn, pension, behandling af sårede og medicin er ikke inkluderet i dette beløb.

De samlede omkostninger for krigen i Afghanistan og Irak ventes at nå 1.000 milliarder \$ i 2010.

HVORFOR MÅ VI GERNE SLÅ AFGHANERE IHJEL?

Krig og racisme hænger uløseligt sammen. Fra Vestens kolonisering af Sydamerika, Afrika og Asien til besættelsen af Irak og Afghanistan er legitimeringen gået gennem en fornedring og dæmonisering af de pågældende landes folk og skikke. Men er det også tilfældet for de unge danske mænd, vi i dag sender til Afghanistan, angiveligt for at indføre frihed og demokrati?

Den aktuelle racisme i Danmark er ikke en form for biologisk racisme, som man eksempelvis kender det fra 1930'ernes Tyskland. Der er tale om en ny form for kulturel racisme. Denne nye kulturelle racisme er kendetegnet ved, at man ikke længere henviser til et biologisk racebegreb, men at begrebet kultur i stedet har fået en afgørende og central betydning. Denne ændring kommer til udtryk, idet man ikke taler om laverestående biologiske racer, men i stedet eksempelvis om individer af „anden etnisk baggrund“.

I dag taler man ikke længere på samme måde om biologiske racer, men derimod om forskellige kulturer. Og den uden sammenligning mest udsældte i vores del af verden er den muslimske.

Dansk Folkepartis gentagne sammenligninger mellem muslimer og henholdsvis kaniner, kræftkuder og terrorister, de seneste udtalelser fra Trykkefrihedsselskabets formand Lars Hedegaard og forsvarsminister Søren Gades karakteristik af krigen i Afghanistan som et forsvar for vestlige værdier - som én samlet pakke overfor én anden samlet pakke med mærkaten 'islam-værdier' - er eksempler på kulturracismens virke i praksis: ufunderede fordomme fremstillet som absolut viden; blot baseret på kulturelle og religiøse komponenter i stedet for biologiske. Dog er racismens undertrykkende og dehumaniserende mekanismer stadig de samme.

Et nødvendigt forsvar

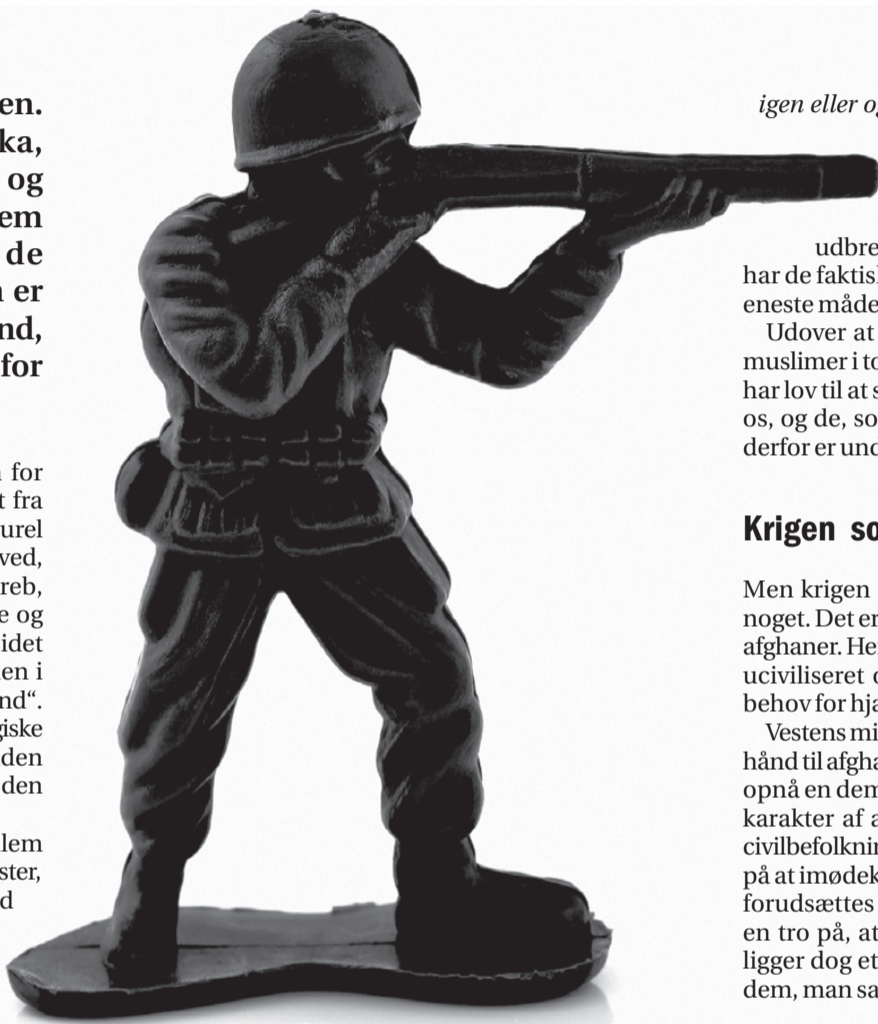
Jeg var sidste år med til at lave en undersøgelse af danske soldaters legitimering af krigen i Afghanistan og deres egen deltagelse i samme, og den gav et indblik i, hvordan krig og racisme er tæt forbundet.

Undersøgelsen spurgte blandt andet til, hvordan de så på den krig, de skulle til at være en del af, og en del af legitimeringen gik gennem et tydeligt fjendebillede. Som en soldat formulerede det: „Lige så snart du har slået én talebaner ihjel, så har du gjort en forskel. Så er der en mindre til at true de almindelige afghanere til at dyrke opium i stedet for at avle høns.“

Det gøres på den måde legalt at slå en talebaner ihjel, fordi han undertrykker 'den undertrykte afghaner'. Samtidig italesættes Taleban direkte som en umenneskelig magt, hvilket selvfølgelig er med til at underbygge legaliseringen af at slå dem ihjel; en af soldaterne siger: „Jeg tænker ikke på Taleban som at skyde mennesker.“

Undersøgelsen viser, at Taleban ses som en ensidig ond og undertrykkende magt, som de 'gode' vestlige soldater skal slå ihjel for at hjælpe den afghanske civilbefolkning.

Der er dog et paradoks i den måde, soldaterne omtaler fjenden på. De bliver ved med at bevæge sig uden for grænserne af Taleban og over i et mere generelt, islamofobisk fjendebillede. De er ikke konsekvente i at holde sig til Taleban, når de taler om hvem og hvad, de mener, de skal i krig med.

I undersøgelsen blandes muslimer i det hele taget, den almene afghaner og endda også soldaternes syn på indvandrere i Danmark ind i en „dem vi er i krig med“-kategori.

Det kommer blandt andet til udtryk når en soldat siger: „Deres syn på kvinder og alt sådan noget, det er præget af deres religion.“ Her må 'de' forstås, som alle, der bekender sig til islam (og ikke blot Taleban), og en af soldaterne går endnu videre og trækker 'dem' helt hjem til en dansk kontekst, når han siger: „Hver gang jeg ser en udlænding, så tænker jeg 'fuck noget lort.'“

Krigen retfærdiggøres her gennem forestillingen om en fjende, som ikke begrænser sig til at være Taleban, men i højere grad tager form af en mere permanent islamisk trussel mod de værdier og frihedsidealer, vi i Vesten siges at lægge til grund for vores samfundsorganisering. På den måde ses krigen som et aktivt forsvar til at sikre, at vores retssamfund, som vi kender det i dag, ikke omvendes til at være dikteret af islamisk lovreligion.

Højere oppe i det militære system er denne kulturracistiske antiislam endnu tydeligere og mere velfunderet end hos de menige.

Undersøgelsen indeholder også et interview med en af de personer, som varetager træningen og uddannelsen af kommende soldater. Han præsenterer en meget interessant koranudlægnings, som er et tydeligt eksempel på, hvordan kulturracisme kan legitimere krig: „Der er jo ikke rigtig nogen moderat, hvis man læser i Koranen, der er jo ikke nogen moderat, korrekt fortolkning af islam, så det vil sige, at hvis du bare afviger det mindste fra det her, så er du faktisk pr. definition frafalden, og så bør du enten omvendes

igen eller også, så bør du slås ihjel. (...) deres samfund er dikteret af det, der står i Koranen.“

Og senere siger den samme overordnede: „Muslimer, hvis de følger Koranen helt fundamentalt, har til opgave at forsøge at udbrede islam, og hvis de ikke kan udbrede islam, så har de faktisk lov at slå folk ihjel, fordi islam er jo bare den eneste måde at tro på.“

Udover at retfærdiggøre krigen kategoriserer han også muslimer i to lejre: dem, der følger Koranen og mener, at de har lov til at slå vantrø ihjel, og dermed bliver en trussel for os, og de, som ikke følger Koranen til punkt og prikke og derfor er undertrykt i de muslimske lande.

Krigen som hjælpepakke

Men krigen er blandt soldaterne ikke kun en kamp mod noget. Det er samtidig en kamp for at befri den undertrykte afghaner. Her legitimeres krigen gennem en tilbagestående, uciviliseret og undertrykt afghansk befolkning, som har behov for hjælp.

Vestens militære indsats mod Taleban ses som en udstrakt hånd til afghanerne, da de ikke selv kan slå Taleban ned for at opnå en demokratisk samfundsorden. Og det giver krigen karakter af at være en form for hjælpepakke rettet mod civilbefolkningen i Afghanistan. Krigen udføres med henblik på at imødekomme behov, som 'den undertrykte afghaner' forudsættes at have. Og på den måde får soldaterne skabt en tro på, at der er en god hensigt med krigen. Men der ligger dog et uløseligt paradoks i ved magt at ville hjælpe dem, man samtidig frygter og ikke forstår.

De godes krig mod det onde

Hvis ikke der var en 'ond talebaner' at bekæmpe og en 'undertrykt afghaner' at hjælpe, ville krigen ikke have noget formål eller grundlag. En racistisk forankret nedværdigelse af et besat folk er nødvendig for at kunne legitimere krig og besættelse, og det er blandt andet derfor, dæmoniseringen af islam er så stærk og især er stærk inden for forsvaret; krigen i Afghanistan fordrer en dæmonisering af det muslimske folk for at kunne opretholde sin eksistensberettigelse.

Hvis vi ser muslimer og det afghanske folk som kulturelt, civilisatorisk og værdimæssigt lavere rangerende end os, så dehumaniseres det afghanske folk og efterlader os selv lidt mere menneskelige. Krigen kommer til at tage form af at være en kamp om værdier og holdninger. Ikke mellem koalitionen og Taleban, men mellem den vestlige og den muslimske verden. Mellem de gode og de onde.

METTE HERMANSEN

KLODEN FØRST – MENNESKER FØRST

Lørdag d.12. december 2009 samledes omkring 100.000 mennesker på Christiansborg for at deltage i den største klimademonstration i Danmark nogensinde. 100.000 mennesker samledes for sammen at gå fra Christiansborg slotsplads og ud til Bellacentret, hvor verdens magthavere var samlet til COP15.

Demonstrationen var en mangfoldighed af mennesker fra alle samfundslag, lande og organisationer. Der var klima- og miljøorganisationer, udviklingsorganisationer, fagforeninger, freds- og solidaritetsbevægelser, kirker, politiske og andre civilsamfundsorganisationer og der var enkeltpersoner. Det var unge og gamle, hippier og punkere, anarkister og socialister og bare helt almindelige folk, der aldrig havde demonstreret før. Som en kinesisk drage dansede demonstrationen gennem gaderne til lyden af sambatrommer, politiske kampråb og musikvogne.

Cartha Singh fra England var taget hele vejen til Danmark for at deltage i demonstrationen. „Jeg mener, at det er vigtigt, at alle viser deres støtte i forhold til et så globalt spørgsmål som klimaet“ udtalte Cartha til Socialistisk Arbejderavis. „Jeg håber, at politikerne vil se, at folk fra alle nationer, alle trosretninger, alle baggrunde er samlet her i dag for at støtte op om denne sag, og jeg håber, de vil indse, at vi har brug for et system, der kan håndtere den globale krise, som vi står i nu, således at fremtidige generationer ikke vil sige „I havde denne chance, hvorfor tog I den ikke““.

Mie fra Herlev og hendes kæreste, Martin, fra Brøndby strand deltog også i demonstrationen. „Vi har nogle holdninger til, at klimaet skal ændres. Det bliver for varmt, alt for varmt. Så vi skal have gjort noget ved det“ siger Mie, der suppleres af Martin „Vi vil også gerne redde jorden.“

„Vi skal vise lederne, at de skal træffe nogle beslutninger, at det ikke bare er spil for galleriet.“ slutter Mie.

For Anna Liv fra Nødebo, handlede det om at vise politikerne, at befolkningen ønskede en ny klimadagsorden. „Jeg håber, at vi får vist dem, der sidder og skal beslutte, at vi alle sammen skal tage del i det her og hvis den almene borger tror på, at det kan ske, så må de også tro på det, hvis pigen på 5 år tror på det, så må Lars Løkke også gøre det.“

Både på Christiansborg og ved Bellacentret var der taler og musik. De inviterede talere inkluderede alt lige fra politikere og miljøaktivister til skuespillere og modeller. Blandt andet Ian Terry, en af de fyrede Vestas arbejdere fra Isle of Wight høstede stort bifald, da han fortalte om, hvordan de havde besat fabrikkerne tidligere på året.

Folk deltog i demonstrationen af mange forskellige årsager, og der var mange forskellige opfattelser af, hvem man kunne bebrejde for klimaforandringerne, og hvad der burde gøres for at stoppe dem.

Nogen mente, at det var I-landenes problem, andre mente, at individuelle løsninger var svaret, mens andre igen mente, at en overlevelsesbobbel var fremtiden.

Hugo fra Sverige, en organiseret marxist og socialist, mente, at årsagen til klimaforandringerne skulle findes blandt magthaverne. „Det er ikke et teknologisk spørgsmål, det er et politisk spørgsmål. Magthaverne i de rige lande siger, at det er menneskets fejl, men de tager fejl. Blodet er ikke på vores hænder, det er i hænderne på magthaverne og de multinationale virksomheder. Klimaforandringerne er resultatet af 200 års kapitalisme.“ udtaler Hugo til Socialistisk Arbejderavis og slutter af med at understrege, at det derfor er nødvendigt at politisere bevægelsen.

For Knud Erik fra Silkeborg, som er organiseret i SF, var løsningen både et større internationalt samarbejde, men også

Demonstrationen afspejlede i høj grad den diversitet, der var blandt demonstranterne. Både i forhold til indgangsvinkel til klimaspørgsmålet og løsningsmuligheder.

„at vi nationalt, sådan helt konkret, gør nogle ting, der er anderledes. Bygger flere vindmøller, flere elbiler, bedre kollektiv trafik og i det hele taget tænker meget på, hvordan vi forbruger.“ En løsning politikerne skulle sørge for „Altså, mit ærinde med at være her i dag, det er rent faktisk at sende et signal til politikerne om, at gør nu bare noget! I har vores opbakning til at gøre en forskel.“ fortæller Knud Erik.

Ifølge Jette og Karen, var det nødvendigt at demonstrere for at vise, at I-landene bærer ansvaret for klimaforandringerne og at vi må tage ansvar for det. „Man kan jo ikke lade være. Det er jo ens børn og børnebørn og generationer frem i tiden, og vi har jo selv været med til at skabe noget, der ikke er så smart, så det er vi da nødsaget til.“ Siger Jette og Karen supplerer „Jeg synes, at det er så væsentligt at gøre opmærksom på, i de rige lande, at vi har et stort CO2 udslip, og det er så væsentligt, at det er de rige lande, der må hjælpe de fattige. Det er så nødvendigt, og det er jo os selv, der har medskyld i den der klimaforandring“ slutter Karen.

Ikke mange af de adspurgte demonstranter havde dog store forhåbninger til, at der ville komme en løsning ud af COP15.

„Jeg tror ikke, at der sker noget i Bellacentret. Det skal komme nedefra, hvis der skal ske noget. Folk skal på en eller anden måde selv komme i gang med at gøre noget, fordi politikerne gør det ikke og slet ikke før folk gør noget selv.“ råber Morten fra Nordvest i forsøget på at overdøve sambatrommerne, der buldrer bag ham.

Mette, der har valgt at deltage i demonstrationen iført en overlevelsesboble, er forhåbningsfuld „Jeg håber det. Der er jo kommet opmærksomhed på området, og jeg tror, at mange folk, der er her i dag, de er jo i forvejen overbeviste tilhængere, men det kan jo også godt være,

fordi der er så mange mennesker her, at det når ud til mennesker, som normalt ikke er lige så bekymrede om klimaet“ siger hun..

Mens en aktivist, der ikke ønsker at oplyse sit navn, siger „Ikke en skid. Jeg tror ikke, at der kommer noget ud af det. Eller jo, jeg tror måske, at der kommer en eller anden skin-aftale, men ikke noget, der har en juridisk bindende virkning.“

Andre igen ville gerne håbe, men var også kritiske. Steen fra Christianshavn mente fx, at uanset hvilken aftale, der kom i hus, var en del af skaden allerede sket. „Det er gået galt. Der er ørkenområder, der er gletsjere der smelter, der er 1.3 milliarder mennesker i Asien, der bruger vand fra Himalaya. Connie Hedegaard har stået på Grønland og set, at isbjørnene drukner. Det er ikke noget med, at vi kan nå at redde noget.“

De to ældre damer, Yvonne og Harriet, der var rejst fra Lund, var af den overbevisning, at „Vi må ikke stole så meget på COP15. Vi skal vise, at det er os almindelige folk, som demonstrerer“.

Demonstrationen afspejlede i høj grad den diversitet, der var blandt demonstranterne. Både i forhold til indgangsvinkel til klimaspørgsmålet og løsningsmuligheder. Nogle var garvede aktivister mens andre aldrig havde demonstreret før. Nogle anså politikerne i Bellacentret som løsningen, mens andre mente, at svaret lå blandt de mange demonstrerende. Nogle pegede på individuelle løsninger, mens andre krævede et nyt system. Fælles for dem alle var dog den energi og vilje til at handle og kræve handling nu. En energi, der måske kan blive kimen til en ny spirende klimabevægelse.

Et åbent brev om Danmarks friheds- og retstilstand

Af Knud Vilby

Vi må diskutere masseanholdelse, politiets nye dømmende magt, og de overdrevne reaktioner på fredelig, ikke-voldelig civil ulydighed i Wonderful Copenhagen

Vi bliver nødt til at have en grundig samfunds-samtale, om den måde Danmark ændrede sig på i december.

· Kæmpestore folkelige klimademonstrationer var – på en enkelt undtagelse nær – ekstremt fredelige, men resulterede alligevel i 2.000 anholdelser eller tilbageholdelser. Det er aldrig sket før.

· Skellet mellem voldelig og ikke-voldelig civil ulydighed forsvandt reelt, da politi og domstole reagerede med størst voldsomhed overfor de ikke-voldelige aktioner.

· Skellet mellem den dømmende og udøvende magt fortonede sig, og skellet mellem skyldige og uskyldige sløredes, da politiet dømte mange uskyldige til midlertidig fængsling.

København var centrum for verdens opmærksomhed, men der var ikke meget „Wonderful Copenhagen“ over det, da der gik blå blink i byen. Oven i et kaotisk og fejlslagent klimatopmøde kommer bekymringen over den særegne danske form for retshåndhævelse.

Og endnu mere oveni kommer demokratisk bedrøvelse over, at alt hvad der skete, bakkes 100 % op af regeringen og en stor del af oppositionen.

Hvis vi fortrænger, hvad der skete, og uden debat går ind i 2010 med samme love, bemyndigelser og holdninger, siger vi ja til, at den mest autoritære form for autoritet får endnu mere magt, næste gang det gælder.

100.000 fredelige demonstranter

Demonstrationen 12. december blev en fantastisk oplevelse. 100.000 mennesker fra hele kloden deltog i en bevægende folkefest, der sendte et stærkt signal om alvor og utålmodighed....

Det er veldokumenteret i artikler i Politiken og JPdk, at en del af „sort blok“ blev sendt ind i demonstrationen af politiet. Disse aktivister var på vej andre steder i City, men blev standset af politiet, og fik at vide, at eneste demonstrationsmulighed var den store demonstration. De var ikke en del af folkedemonstrationen, der var lige så folkelig som bebudet....

Ikke-voldskonceptet stod sin prøve

Den næste store aktion var Climate Justice Action's aktion. Den skulle bringe kritiske demonstranter sammen med kritiske delegerede på Bella-centrets område. CJA havde lagt alt åbent frem. Det var civil ulydighed, men fredeligt og ikke-voldeligt. Personligt blev jeg dog stærkt bekymret for, at demonstranterne ville droppe fredeligheden, da politiet dagen før anholdt en af lederne, en kendt moderat tysk CJA-aktivist. Det var i strid med sund fornuft og de råd, politiet havde fået som led i samarbejdet. Det blev endnu værre, da man anholdt to unge ansvarlige danske CJA-ledere. Det var bla Stine Gry, der var en del af 12.dec.-planlægningen og som havde samarbejdet og informeret helt åbent. Hun blev belønnet med telefonaflytning og fængsel.

Ansvarlige ledere sikrer, at civil ulydighed ikke fører til vold. De sikrer, at formålet ikke ødelægges af, at aktivister bliver hidsige og frustrerede og går amok. Men trods anholdelserne lykkedes det. Den eneste vold, vi så i mediernes, var politikøller i sving. Demonstranterne var disciplinerede. Selv om en del af ledelsen var sendt i fængsel, holdt de sig til det vedtagne stort set helt fredelige program....

Statens svar på ansvarlighed

Hundreder af aktivister knoklede i måneder for at arrangere fredelige demonstrationer, og de levede op til deres ansvar. Hundredetusinde deltagere vidnede fredeligt om, at de tager klimatruslen alvorligt og ønsker ansvarlig handling. Aktionerne vidnede på ingen måde om en forråelse af samfundet.

Svaret fra den stat, der skulle have budt det folkelige samfunds støtte velkommen, var autoritært og frihedsindskrænkende. Fører det ikke til en grundig og selvansagende diskussion, bliver det værre næste gang.

(forkortet af pladshensyn, læs resten på information.dk)

De iranske protester mod styret og præsident Mahmoud Ahmadinejad har fået opbakning over hele Verden, her bl.a. fra Austin, Texas.

Oppositionen igen på gaden i Iran

Den store oppositionsbevægelse, der voksede ud af sommerens store protestester mod præsidentvalget i Iran, er igen på gaden. Dette til trods for den massive og brutale undertrykkelse, bevægelsen oplevede i sommer, hvor politi og militser masseanholdte, tævede og skød demonstranter.

Den nye bølge af demonstrationer startede d. 7. december i forbindelse med en mindedag for 3 studerende, der blev dræbt under kuppet, der bragte Shahan til magten i 1953. Tusinder af studerende i Teheran og andre større byer brugte dagen til at genrejse kritikken af regeringen og Ahmadinejad, og det kom til sammenstød med sikkerhedsstyrker og Basij militsen.

Protesterne blandt de studerende spredte sig til 17 universiteter i landet og med Ayatollah Hussein Ali Montazeris død den 19. december til bredere protester. Han havde gjort sig til ledende i oppositionsbevægelsen med sin kritik af regeringen og præsidenten. Ved begravelsen kom det igen til sammenstød med sikkerhedsstyrkerne, men denne gang var det ikke kun de studerende.

Den 26. og 27. december var der store demonstrationer under de shiamuslimske helligdage Tasua og Ashura. Disse dage symboliserer kampen mod uretfærdighed, og festlighederne bliver set som en tid til at mobilisere imod tyranni og undertrykkelse.

På trods af advarsler fra det iranske styre gik hundrede tusinder iranere på gaden. De blev mødt af Basij militsen og politi, hvilket resulterede i mere end 500 anholdte og 9 dræbte. I løbet af de næste dage blev endnu flere anholdt.

Radikalisering presser styret og toppen af oppositionen

Protesterne har aldrig været et opgør mellem religiøse og ikke-religiøse mennesker i Iran, som nogle gerne vil gøre det til. Det er et opgør med diktatur og mange års nyliberal politik og dertilhørende forringelser af almindelige menneskers liv. Derfor støttede folk Mousavi efter valget, da han lovede en „fremtid uden fattigdom“ og flere demokratiske rettigheder.

Sommerens protester samlede over en million i fælles kamp. Bevægelsen kiggede mod Mousavi og andre efter lederskab. Men efter den voldsomme repression fra styrets side var de ikke altid villige til at riskere for meget. Alligevel fortsatte folk med at gå på gaden, og om aftenen lød „Allaho Akhbar“ som en klagesang fra tagene. Selvom protesterne til sidst døde ud, var grundlaget ikke væk.

Mange har stået tilbage med følelsen af, at valg ikke alene er nok til at ændre deres liv. Derfor har oprøret taget til i styrke og radikalitet, og protesternes parolerne handler ikke længere kun om valgresultatet. Så nu er de også rettet mod Irans øverste leder, Khamenei, hvilket er et udtryk for en radikaliseret bevægelse.

Dette har fået nogle af oppositionens ledende folk omkring Mousavi til at blive bekymrede. De er en del af den herskende klasse i Iran og søger kun at få et kompromis med de konservative kræfter i stand, så de kan få del i magten.

Selvom titusinder gik på gaden i støtte for det iranske styre, er de dog alligevel pressede. Oppositionens demonstrationer er stadig større og mere radikale, og nu begynder dele af politiet og militæret at nægte at skyde på folk, hvilket sætter styret under pres.

Derfor er et af de vigtigste spørgsmål for bevægelsen nu, om protesterne bliver spredt til arbejdspladserne, hvilket vil muliggøre folkelige massestrejker, som vil kunne radikalisere flere samt være det bedste værn mod den brutale undertrykkelse, bevægelsen oplever. Dette var, hvad der skete under revolutionen i 1979 og var med til at vælte Shahan.

AF MORTEN GLINTBORG RASMUSSEN

Hvorfor skriver og sælger vi Socialistisk Arbejderavis?

De herskende ideer er den herskende classes ideer, sagde Karl Marx. Vi opdrages livet igennem på forskellig vis til at acceptere et samfund, der bygger på ulighed – det er en del af klassekampen og sker bl.a. gennem avisernes fremstilling af virkeligheden.

Det er de færreste aviser, der stiller spørgsmålstejn ved den eksisterende samfundsorden. Det er denne holdning til samfundet, der præger formen og karakteren af de historier, der bliver bragt.

For disse aviser er der ikke behov for at skabe en sammenhængende forståelse af verden og det samfund, vi lever i, derfor bringer de et virvar af enkelthistorier, der på overfladen virker uafhængige. Dette virvar af tilsyneladende uafhængige nyheder bestyrker os i troen på, at verden er et forvirrende sted, som vi ikke har særlig stor mulighed for at påvirke.

Derudover vægtes nyhederne ikke efter deres relevans – tit lægges der enormt meget vægt på sensationsprægede nyheder eller historier om de kendte og riges liv, som man så tilbydes at identificere sig med.

Den måde at lave nyheder på afspejler samfundets undertrykkelse, men det er også med til at opretholde og forstærke den, netop ved at aflede opmærksomheden fra systemets vold og undertrykkelse og i stedet samle den om kendtes liv, fortællinger om død og ulykke og historier, der slører klasse modsætningerne og i stedet erstatter dem med andre – fx historier med racistisk tone.

Inddrage masserne

Alle revolutionære, der har ment, at forandringer kommer gennem massekamp i modsætning til gennem en lille elites kamp for forandring, har haft en avis som centralt redskab. Som eksempel kan nævnes Marat, en af de store revolutionære under den borgerlige franske revolution.

Marat var klar over, at det var nødvendigt at inddrage de fattige parisiske masser for at vinde kampen. Derfor brugte han mange kræfter på at udgive sin avis, „Folkevennen“, selvom det blev besværliggjort af, at han ikke fik støtte til det fra sin folkekomite og derfor var alene om det.

Da den revolutionære avis er et redskab til forandring, må den kunne give et forståeligt og sammenhængende verdensbillede. Derfor skal den indeholde elementerne: erfaringer, teori og handlingsanvisninger.

Avisen skal tage udgangspunkt i arbejderklassens erfaringer med enhver form for undertrykkelse, de oplever, og den skal drage noget mere generelt ud af disse erfaringer, dvs. knytte dem til noget teori. På den måde er den med til at give et sammenhængende verdensbillede. Men det, der gør avisen virkelig revolutionær, er dens handlingsanvisninger.

I modsætning til de aviser, der støtter det eksisterende samfund, er de revolutionære aviser nemlig et redskab til handling – en orator. Den borgerlige avis fungerer typisk lige modsat pga. dens fremstilling af verden som forvirrende og tilfældig. Hvis de borgerlige aviser endelig skal mobilisere til handling, er det for en reaktionær sag eller for en sag, der ikke udfordrer systemet på nogen måde.

Bevidsthed

Socialisten Gramsci beskæftigede sig med, hvilken effekt det kapitalistiske samfund har på vores bevidsthed. Han kom frem til, at vores bevidsthed indeholder to modstridende, men sameksisterende elementer, hvad han kalder good sense og common sense – altså en dobbeltbevidsthed.

Common sense er ideer, der er i overensstemmelse med det kapitalistiske samfund og er dominerende det meste af tiden, mens good sense er ideer, der peger fremad og omhandler solidaritet med resten af arbej-

derklassen – uanset hvad graden af disse ideers udviklethed og systematik så er.
Gramsci understregede, at en gruppe revolutionære ikke alene kan gøre good sense dominerende. Det vigtigste er arbejderne egne erfaringer, som de får i kamp. Men i denne proces har revolutionære og deres avis alligevel en rolle. For ved at beskæftige sig med de kampe, der foregår, kan avisen være med til at udvikle en mere systematisk, udviklet og dermed mere permanent klassebevidsthed. Det er bl.a.

derfor, det er så vigtigt at komme ud og tale med og sælge avisen til folk, der er i kamp.

Det er også i denne situation, at forholdet mellem avis og parti viser sig meget tydeligt – her kan avisen nemlig være med til at opbygge partiet. Et eksempel er det engelske Communist Party og dets avis, Daily Worker. I 1932 strejkede Londons havnearbejdere. Selvom Communist Party ikke havde særlig kontakt med disse denne vigtige gruppe af arbejdere, besluttede de sig for at gå ind i kampen. De interviewede en af arbejderne til avisen, som så blev sendt til de strejkende. Artiklen blev læst op til et møde med 500 strejkende – 20 blev medlem af partiet.

Avisens succes

Den revolutionære avis har størst succes, når klassekampen er på sit højeste. Her er modsætningen mellem arbejdere og kapitalister meget tydelig, og der vendes op og ned på forholdet mellem good og common sense. I disse situationer kan den revolutionære avis sagtens konkurrere med de etablerede aviser i salgstal. Marats „Folkevennen“ blev hurtigt den mest populære avis i Paris. Northern Star, der var den engelske arbejderbevægelses første avis, havde med 50.000 et oplag på størrelse med Londons største avis – og sandsynligvis 10-20 gange flere læsere. Under jernbanestrejken i 1919 steg venstrefløjs-avisen Daily Herald's oplagstal med 130.000-300.000. Socialist Workers oplagstal steg med omkring 25.000 under minestrejken i 1974.

Under opsving i klassekampen er det vigtigt for den revolutionære avis at beskæftige sig meget med de kampe, der foregår, og at bringe breve fra arbejdere, der fortæller om den undertrykkelse, de oplever i hverdagen. På disse tidspunkter er der mulighed for, at avisen i større grad ikke bare er en avis skrevet til arbejdere, men en avis skrevet af arbejdere.

Ved at bringe arbejderne erfaringer og kampe sammen i avisen bliver den både enormt relevant for arbejderne og magtfuld – som en arbejder skrev til Daily Herald: „Lad enhver overveje den indflydelse, Daily Herald har ved dag efter dag at viderebringe oprørskhed og uafhængighed. Dag efter dag registrerer den arbejderne kamp og giver dermed en bredere fornemmelse af arbejderne kampe og viser nødvendigheden af solidaritet og fælles handling i stor målestok.“

Nedgangstider

Under nedgangstider derimod har avisens ingen eller få succesfulde kampe at fortælle om, og revolutionære idéer er ikke særligt udbredte og bekæmpes. Her gælder det om at holde de revolutionære sammen og forsyne dem med teoretiske argumenter som ideologisk modgift mod den generelle højredrejning. Historisk har aviser under nedgangsperioder også indeholdt lange teoretiske artikler eller har bragt hele bøger som en artikelserie. Avisen skal selvfølgelig stadig beskæftige sig med de (få) kampe, der foregår, men da disse kampe sandsynligvis vil ende i nederlag, skal den bruge mange kræfter på at beskrive det vigtigste for de mennesker, der var involverede: hvorfor det skete, og hvordan man kan stoppe flere nederlag.

I dag er vi på vej ud af en nedgangstid. I dette nummer kan vi berette om store demonstrationer. Men Socialistisk Arbejderavis kan ikke udfylde rollen som en revolutionær avis. I dag er det en månedsavis, men vi ønsker at udvikle Socialistisk Arbejderavis til et revolutionært dagblad. Hvis det skal lykkes, kræver det støtte fra alle læsere af Socialistisk Arbejderavis. Derfor opfordrer vi dig til at skrive til os, hvis der sker noget, der hvor du er, og hjælpe os med at sælge Socialistisk Arbejderavis.

Climate Justice Action

Direkte aktioner er en god start

Netværkene Climate Justice Now (CJN) og Climate Justice Action (CJA) stod for „reclaim power“-aktionen 16. dec. under klimatopmødet. Aktionens formål var at gennemføre et folkemøde på Bella Centers grund. CJN bestod af en lang række radikale NGO'er, CJA bestod af en række aktivister, der fokuserede på direkte aktion.

CJA ledte aktionen uden for Bella Center. CJA ville marchere op til og gennem politiets linjer ved Bella Center. CJN ville lede en udvandring inde fra Bella Center. Den 16. demonstrerede to hundrede mennesker indenfor. Hvis FN ikke havde udelukket de fleste delegerede, ville der have været to tusinde. Udenfor var der to tusinde. De fik peberspray i ansigtet, prygl og havde ingen chance for at komme igennem politiets mange kæder. Alligevel var det en enorm succes. Verden så politiets brutalitet, forargede delegerede og en modig modstand.

Forløbet den 16. dec. kendetegner flere af de aktioner i Danmark som CJA eller personerne bagved har stået for. Aktionens mål blev ikke nået, alligevel blev det en politisk succes, der viser modstanden mod magthaverne. Dette gælder Shut It Down aktionen, der ville lukke Amagerværket, og Luk Lejren, der ville lukke Sandholmlejren ved at åbne den. Ingen af delene lykkedes, alligevel skabte aktionerne et radikalt modsvar til magthavernes politik.

Aktionernes politiske succes betyder, at de direkte aktioner har tiltrukket nye, unge radikale aktivister. Især fordi SF og Enhedslisten samtidig har fokuset på parlamentarisme og er gået til højre. Samtidig har de store NGO'ers appeller til magthaverne vist sig nyttesløse.

Ikke desto mindre er der flere problemer ved det entydige fokus på de direkte aktioner. Et af problemerne er, at store dele af dem, der deltager, ser deres egen aktivitet som afgørende. Det betyder, at de fokuserer på at træne til aktionerne i stedet for at fokusere på at mobilisere så mange som muligt. Dette ses bl.a. i, at aktionen den 16. dec. var lagt kl. 9 om morgenen, hvor rigtig mange var på arbejde.

Dette kan hænge sammen med, at nogle af de politiske ledere af CJA internationalt, Tazio Mueller og Alexis Passadakis, reelt har afskrevet arbejderklassen som afgørende. I deres **20 teser om grøn kapitalisme** skriver de: „arbejdere, globalt set, har mistet deres magt til at forhandle og forlange rettigheder og anstændige lønninger...“

Direkte aktioner kan ikke stå alene. Hvis det var lykke-

Direkte aktioner kan være rigtige, især når de kombineres med en større bevægelse.

des at lukke Amagerværket, ville rigtig mange københavnere mangle strøm og varme og kræve det genåbnet. Derfor er der behov for at finde en måde, hvor de direkte aktioner kan spille ind i en bredere bevægelse, der både vil og kan gennemføre alternativer således, at vi, samtidig med at vi lukker Amagerværket eller stopper ledernes topmøder, kan organisere alternativer, der kan skabe de forandringer, vi kæmper for.

Her er arbejderklassen helt central, fordi det er arbejderklassen, der skal bygge vindmøllerne osv. Endelig er det meget nemmere for arbejderne at presse magthaverne. Arbejderne kan ved at strejke stoppe produktionen. Det rammer magthavernes profitter mere effektivt, end direkte aktioner kan. Den 13. dec. havde CJA planer om at blokere Nordhavn. Blokaden lykkedes ikke, der var alt for få, og mange blev anholdt. Arbejderne på Nordhavn kunne have stoppet havnen bare ved ikke at gøre noget.

Selv om de direkte aktioner kan være en politisk suc-

ces i den form, de har nu, er det nødvendigt at finde en aktionsform, hvor succesens ikke delvist bygger på, at nogle modige aktivister er villige til at blive tæsket af politiet for at vise politiets undertrykkelse. Fordi de aktivister, der i længden er villige til at deltage i den form for aktivitet, i sagens natur er meget begrænset.

Direkte aktioner kan være rigtige, især når de kombineres med en større bevægelse. Det var det, der skete i Seattle og under klimatopmødet, men andre aktioner kan også have en afgørende effekt. Det var en omfattende underskriftsindsamling, der tvang den islandske præsident til at udskrive valg om betalinger af islandske skattekroner til engelske og hollandske spekulanter. Derfor er det afgørende ikke at ligge sig fast på en aktionsform, men vælge den aktionsform, der passer til situationen.

JAKOB LAUSCH KROGH

Arbejderklassen er central

Når socialister insisterer på, at arbejderklassen er den helt centrale kilde til social forandring, bliver vi tit kaldt gammeldags.

Det er ikke os, der er gammeldags, det er de borgerlige, der hænger fast i en gammeldags forståelse af hvad klasse så ud som. De fortæller os, at der ikke længere eksisterer en arbejderklasse i Danmark, og at de fleste af os tilhører middelklassen. Argumentet går dels på, at vi generelt lever og arbejder bedre, sundere og får mere i løn, end arbejderne gjorde under industrialiseringens spæde barndom i slutningen af 1800-tallet. Og dels på at ingen identificerer sig med ordet 'klasse' eller 'arbejder'.

For socialister handler klasse ikke om, hvorvidt vi har fjernsyn og lejlighed eller går sultne i seng, eller hvad vi tænker om os selv.

Klassetilørsforhold handler om en objektiv stilling i produktionen i samfundet. I det kapitalistiske samfund er der to hovedklasser. Kapitalisterne er den klasse, der ejer produktionsmidlerne, fx kontorer, computere og vebiler. Kapitalisten bestemmer, hvad og hvordan der skal produceres, og hvor mange arbejdere der skal ansættes/fyres i produktionen. Arbejderklassen ejer derimod kun deres egen arbejdskraft, og er nødt til at sælge den – dvs. være lønarbejdere – for at tjene penge til livets ophold.

INTERESSER

En kapitalist er en kapitalist, uanset om han er et godt

eller dårligt menneske. Og hans interesser er anderledes end arbejdernes, fordi hans stilling i produktionen tvinger ham til at konkurrere med andre kapitalister og investere i ny teknologi for at kunne klare sig i konkurrencen.

For at kunne investere skal han have overskud/profit. Det er arbejderne, der skaber værdien ved at arbejde på kapitalistens produktionsmidler. Den værdi, som arbejderne skaber, kan enten blive profit til kapitalisten, til løn til hende eller gå til at investere i udstyr, der øger sikkerheden.

Derfor vil der være et konstant modsætningsforhold mellem hende og den kapitalist, der har ansat hende, alene ud fra det faktum at hendes løn og arbejdsforhold står i modsætning til kapitalistens profitter.

Derfor er en arbejder også en arbejder, uanset om vedkommende er socialist, liberal, racist eller sexist. Det, der gør en arbejder til en arbejder, er, at hun er er nødt til at sælge sin arbejdskraft til en kapitalist, der køber den for at tjene penge på den. Og fyre hende, når der er krise.

Offentligt ansatte producerer ikke profit til en kapitalist, men er stadig arbejdere, fordi de ydelse, som det offentlige leverer, fx skoler til at uddanne arbejderne, eller hospitaler så syge arbejdere kan blive klar til at arbejde igen, er nødvendige for at kapitalisterne kan få den arbejdskraft, de har brug for.

FLERTAL

Arbejderne udgør det store flertal. Omkring 80 procent af befolkningen er, vil blive eller har været arbejdere. Af de sidste 20 procent er der en herskende klasse på 1-2 pro-

cent, der udover kapitalister indeholder den politiske elite og toppen i det offentlige, fx departementschefer. Imellem dem er middelklassen, der består af mellemledere i det private og offentlige, selvstændige og intellektuelle, fx universitetsansatte og forfattere.

Under industrialiseringen flyttede mange bønder og landarbejdere ind til byerne og kom til at arbejde på fabrikker i butikker og på kontoer. De arbejdere, der arbejdede sammen, fandt ud af, at de havde fælles interesser, der var i modsætning til kapitalisternes.

Derfor dannede de fagforeninger, kæmpede for bedre løn og organiserede sig i politiske partier, især Socialdemokratiet, og kæmpede for forbedringer af velfærden. Det er derfor, arbejdere i Danmark anno 2010 har bedre forhold end en arbejder i 1870. Selvom de fleste i dag oplever, at de må kæmpe for at betale deres regninger i en stresset hverdag.

Arbejderne står for næsten al produktion i samfundet, de udgør det store flertal, og de har fælles interesser, som de kan organisere sig om og kæmpe for. Modsetningen mellem arbejdere og kapitalister er en del af kapitalismen. Hvis ikke arbejderne skal kæmpe en evig kamp for at få nogenlunde forhold, kræver det et opgør med kapitalismen. Det er det, socialister kæmper for, derfor er arbejderklassen det centrale for socialister.

AF ALEXANDER LASSITHOTAKIS OG JAKOB KROGH

Folkeafstemning på Island

Venstrefløjen mod folket

Den islandske regering er tvunget til at respektere demokratiet. Præsidenten har nedlagt veto mod regeringen og udskrevet folkeafstemning d. 20 februar. Årsagen er enkel. Hver fjerde islænding har skrevet under på et krav om, at der holdes en folkeafstemning om regeringens betaling af 28 milliarder kroner til engelske og hollandske spekulanter.

Det særlige ved den islandske regering er, at det er en centrum-venstrekoalition bestående af socialdemokrater og de Venstre-grønne (venskabsparti med Enhedslisten). De kom til magten efter et jordskredsvalg i 2009, hvor de borgerlige, som havde støttet spekulanterne og skabt kollapset i den islandske økonomi, røg ud. Regeringen overtog et fallitbo, men også en ansvar for at administrere på kapitalismens betingelser. Og en af de alvorligste betingelser er tilbagebetaling af lån.

I efteråret 2008 overtog den islandske stat kontrollen med landets tre største banker: Landsbanki, Glitnir og Kaupthing. Cirka 320.000 bankkunder i Storbritannien og Holland mistede milliarder, da den islandske internetbank Icesave krakkede samtidig med ejeren Landsbanki. Den naive grådighed, som havde grebet om sig før finanskrisens gennemslag, havde lokket bankkunder fra Holland og Storbritannien med store renter på deres indlån. Da bankerne krakkede gik både den hollandske og britiske regering ind og kompenserede de grådige spekulanter via et lån til Island på omkring 28 milliarder danske kroner.

Den islandske regering havde allerede aftalt i juni at tilbagebetale pengene, men den hollandske og britiske regering ville ikke acceptere betingelserne. De lagde et stort pres på den islandske regering som bøjede sig. Med 33 stemmer for og 30 imod vedtog Altinget 30. december sidste år at tilbagebetale milliardlånet til Storbritannien og Holland. Gælden svarer til omkring 90.000 danske kroner for hver af landets omkring 330.000 indbyggere.

Når flertallet af islændinge er imod tilbagebetalingen, skyldes det ikke bare en moralsk forargelse over, at grådige spekulanter atter engang slipper fri. Det har også bund i den barske økonomiske hverdag for almindelige islændinge.

Arbejderklassen betaler

Arbejderklassen i Island betaler en høj pris for landets økonomiske sammenbrud. Den islandske kronens værdi er halveret og det er købekraften også. Pensioner til folk i 60'erne er blevet reduceret med 20 procent. Midaldrende arbejdere har fået fjernet 28 procent af deres pensionsopsparing, mens arbejdstagere under 25 år har mistet alle de indbetalte penge.

Den officielle arbejdsløshed er på 10 procent - men tusinder af mennesker arbejder på deltid. Flere mennesker bruger busser for at undgå høje udgifter til brændstof, men busserne kommer sjældnere. Huslejen i hovedstaden, Reykjavik, er steget med 50 procent. Omkring 20.000 mennesker forventes ikke at kunne betale deres realkreditlån.

McDonalds har forladt landet. Basale fødevarer er blevet meget dyrt. Selv „skyr“, islandsk nationalspisefødevarer af tørret kød med lavt fedtindhold og højt proteinindhold, som har været spist af næsten alle i Island siden det tiende århundrede, er blevet for dyrt i sine bedre tider. Det samme er en anden islandsk specialitet, tørret fisk. I hovedstadens loppemarked, Kolaport, sælger fødevarerproducenter direkte til de mennesker, som ikke har råd til at handle i supermarkeder. Markedet startede i 1980'erne som et par boder, der er nedsat i en underjordisk parkeringskælder. Det blev så populært, fordi det var nødvendigt - men det er stadig ikke nok. Mellem 1.500 og 2.000 familier i Island accepterer fødevarer hver måned - men i december

Omkring 70.000 islændinge har på skrift givet udtryk for deres utilfredshed med at skulle undgælde for nogle få personers uansvarlige spil med landets værdier.

var madbankerne tomme, og opfordrede til donationer.

Nu har Reykjavik planer om at skære næsten 50 millioner fra daginstitutionerne. Børnehaverådet hævder, at dette ikke vil påvirke børnene - kun børnehavelærernes ferier og rengøringen! Skoler i landdistrikterne vil sandsynligvis også lukke.

Folkelig protest

Omkring 70.000 islændinge har på skrift givet udtryk for deres utilfredshed med at skulle undgælde for nogle få personers uansvarlige spil med landets værdier. Det svarer til hver fjerde voksne islænding. Og samtidig viser meningsmålinger, at et flertal af befolkningen er imod tilbagebetalingen. Derfor nedlagde Præsident Ólafur Ragnar Grímsson den 5. januar veto mod den lov, der skulle garantere tilbagebetaling af lånet. Han har udskrevet en folkeafstemning d. 20 februar.

Regeringerne i Holland og Storbritannien, samt i Danmark har reageret med skarp fordømmelse af folkeafstemningen og truer islændingene med at tilbageholde de livsnødvendige lån fra IMF og de nordiske lande. Fra den danske regering ved Klaus Hjørt Frederiksen er truslen tydelig, „ hvis det bliver et nej ved folkeafstemningen, så er forudsætningerne for aftalen om lån ændret“. Det drejer sig om 20 milliarder kroner. Også her til lands er solidariteten med spekulanterne større end den islandske befolkning.

Venstrefløjens dilemma

Folkeafstemningen bliver mere end en afstemning om lån. Det bliver også en afstemning hvor befolkningen stemmer mod regeringen, og dermed mod venstrefløjen. Det er absurd, fordi det netop er venstrefløjen som burde være forrest i befolkningens protester og ikke mindst vise veje ud af krisen, som ikke rammer arbejderklassen. Den forventning kan man måske i historiens klare lys ikke have til det socialdemokratiske parti, der i lighed med sine søsterpartier i Europa bekender sig til nyliberalismen.

Men at de Venstre-grønne, et parti som holdt den officielle internationale hovedtale på Enhedslistens landsmøde i 2009, forsvarer aftalen er tragisk. Det sætter venstrefløjen og de som vil bekæmpe krisen på almindelige menneskers betingelser meget langt tilbage. Det bekræfter blot

islændingene, og måske mange andre, i, at politikere ikke er til at stole på, heller ikke venstrefløjen. Desværre er det ikke en ny situation, men et klassisk dilemma for venstre-reformisterne. Det har udraderet det før så magtfulde italienske venstrefløjsparti Rifondazione, som gik i regering med centrum, fra parlamentet. At administrere kapitalismen i en krise forudsætter, at man tør tage de afgørende valg. Enten at regere på kapitalisternes betingelser og tilgodese de rige på bekostning af arbejderklassen. Eller at tage et opgør og gå i en anden retning. For hvis regeringen falder, hvem skal de oprørske så stemme på?

For alle socialister med regeringstanker, eller ambitioner om at være parlamentarisk støtteparti, skal man have dette i baghovedet. SF vil i en regering med Socialdemokraterne blive trukket med i angreb på velfærden, fx efterlønnen eller de arbejdsløse. Enhedslisten vil stå i dilemmaet mellem at skulle stå fast på sin modstand mod forringelser eller risikere at vælte regeringen. Indtil nu har Enhedslisten valgt at tie dilemmaet ihjel i håbet om at vælgerne belønner dem for at være en parlamentarisk garant for en ny regering.

Det er tåbeligt for socialister og folk, der siger at de varetager arbejderklassens interesser, at fornægte dilemmaet og de erfaringer, som hober sig op. Man kan ikke både være ansvarlig for kapitalismen og arbejderklassen i en krisetid. Og man kan ikke være parlamentarisk grundlag for en regering, hvis den fører nyliberal politik. Den besked burde Enhedslisten sende til sine islandske venner i regeringen og dermed klart melde ud, at det problem bliver Enhedslisten ikke en del af i Danmark.

Kræv 100.000 klimajobs

De tre vigtigste tiltag i kampen mod klimaforandringer er omlægning til vedvarende energi, bedre isolerede bygninger og meget mere kollektiv trafik.

Dette er store tiltag som ikke kan gennemføres af klimabekymrede enkeltindivider – der skal masser af hænder og en målrettet samfundsindsats til. Desværre satte klimatopmødet en tyk streg under, at verdens toppolitikere ikke har tænkt sig uden videre at igangsætte denne indsats på globalt plan, og at vi derfor må opbygge store og brede folkelige bevægelser der, med et perspektiv om global og social retfærdighed, kan kæmpe tiltagene igennem på lokalt og nationalt plan.

Bevægelserne kan i længden ikke bare stille overordnede krav om klimahandling. For at mobilisere gennem længere

tid, skal der konkrete krav til, som man kan forholde sig til og så fremskridt kan vurderes. Kravene skal være realistiske og ambitiøse – for klimaproblemerne kan stadig løses, men det kræver omfattende handling i en fart.

Et sådant krav kunne være at der i Danmark skal oprettes 100.000 offentlige klimajobs NU – dvs. i løbet af et til to år. Da den vestlige verden udleder mest CO₂ og har hovedansvaret for klimaproblemerne, kræver en globalt retfærdig klimaløsning, at lande som Danmark reducerer CO₂-udledningen med 80-90% over en periode på 10-20 år. Klimajobs skal være nye jobs, som skal sikre at målet nås,

f.eks. ved, i meget runde tal, at halvere energiforbruget og at øge andelen af vedvarende energi til 50% (den er i dag 15%).

Ud over at være et ambitiøst bidrag til løsningerne på klimaproblemerne vil 100.000 klimajobs også betyde en enorm reduktion i den stigende arbejdsløshed. Det er i sig selv positivt, og gør også at kravet kan række ud over de nuværende klimabevægelser og ud til resten af arbejderklassen og dens organisationer – ikke mindst fagbevægelsen.

Fagbevægelsen er en vigtig aktør i kampen mod klimaproblemet generelt. Både fordi magthaverne vil forsøge at få almindelige arbejdere, fagbevægelsens medlemmer, til at betale for klimakrisen – ligesom de gør med den økonomiske krise. Og fordi det er arbejderne, der skal bygge vindmøllerne, renovere bygningerne, tegne arkitekttægningerne, uddanne nye klimaarbejdere og forske i ny klimateknologi – som alt sammen er eksempler på klimajobs. Kravet om klimajobs skal derfor udarbejdes og kæmpes igennem i et tæt samarbejde med fagbevægelsen.

100.000 klimajobs i Danmark er åbenlyst ikke en endelig løsning på klimaproblemerne. Det er heller ikke en langsigtet løsning på den økonomiske krise. Men alene det at begynde kampen et sted vil kunne inspirere mennesker andre steder til at gøre det samme, og skabe grobunden for seriøs klimahandling over hele verden. Og 100.000 klimajobs vil betyde, at almindelige menneskers problemer med krisen og arbejdsløsheden vil blive lettet.

Kravet om 100.000 klimajobs er inden for rammerne af, hvad man kan forestille sig muligt i det kapitalistiske system, og er i sig selv reformistisk – det fører ikke automatisk til et opgør med den nuværende samfundsorden. Men det vil næsten med statsgaranti møde stor modstand fra de økonomiske og politiske magthaveres side. Både fordi det på kort sigt vil betyde lavere arbejdsløshed og dermed ringere mulighed for at presse arbejdernes løn og arbejdsvilkår.

Og fordi de ved, at et sådant projekt vil sætte spørgsmålstejn ved det selvstyrende markedes evner til at løse samfundets problemer.

Kampen for kravet vil derfor blive hård, og illustrere problemer og interessemodsatninger i det kapitalistiske system. Bl.a. derfor, og fordi kravet om klimajobs kan spille en afgørende rolle i opbygningen af brede alliancer mellem folkelige bevægelser i klimakampen, kan det blive en af de ting, der danner grobund for, at klimakampen udvikler sig til opgør fra neden med kapitalismen.

DENNIS STRØM PETERSEN

Interview:

Klimaforum: Vi må skabe vores eget rum, dagsorden og løsninger

Socialistisk Arbejderavis har talt med Kristine Holten-Andersen, talskvinde for Klimaforum, og aktiv i Socialt Forum-bevægelsen

Hvem stod bag Klimaforum09?

Det var en gruppe af 30 små danske græsrodsorganisationer, der gik sammen med 70 udenlandske organisationer (hvoraf de største var Via Campesina, Friends of the Earth International og Jubilee South) for at skabe et folkeligt alternativ til COP15. Selvom mange NGO'ere også var inviteret ud i Bella Center, mente vi det var essentielt at skabe et åbent rum hvor alle var velkomne og hvor vi kunne sætte vores egen dagsorden. Fordi klimaproblematikken er for vigtig til at overlade til politikerne og embedsmændene alene.

Hvem mødtes til Klimaforum og hvordan var det organiseret?

På Klimaforum09 kom alt lige fra skraldesamlere fra Mumbai, indianere fra Amazonas til garvede bevægelsesfolk. Det var et globalt folkemøde, hvor 350 organisationer fra mere end 120 forskellige lande var repræsenteret. Forummet bestod af åbne møder – det var et rum hvor alle kunne få mulighed for at arrangere workshops og møder.

Klimaforum09 skilte sig ud. Det var den største civilsamfundsaktivitet i Danmark de sidste 20-30 år, og det var helt klart organiseringen og økonomien der gjorde

forskellen. Vi fik 8,5 millioner fra Udenrigsministeriet og en kvart million fra Roskilde Fonden. Vi havde en bestyrelse til at forvalte midlerne og vi kunne ansætte et lille sekretariat, til at koordinere indsatsen. Derudover lykkedes vi i at engagere op imod 800 frivillige aktivister.

Hvilket billede tegner Klimaforum af bevægelsen, og hvad kom der ud af forummet?

Det helt specielle ved Klimaforum var vores beslutning om at udarbejde en deklARATION. Hvor de Sociale Fora tidligere har været meget påpasselige med at mene noget fælles, har vi nu fået opbygget så meget tillid i de sociale og grønne bevægelser, at vi på Klimaforum09 endte op med at vedtage et banebrydende dokument.

70 organisationer var involveret i at lave udkastet i månederne op til forummet, der blev færdig forhandlet gennem 3 dages åbne plenum møder på Klimaforum. Og selvom jeg frygtede at forskellene og særinteresserne var for store, lykkedes det grundet engagement og dialog at skabe konsensus.

Deklarationen blev underskrevet af 500 organisationer fra over 100 forskellige lande frem til fredag den 18. dec. Det skabte en fantastisk positiv energi på forummet. Denne energi er karakteristisk for klimabevægelsen. Som Naomi Klein sagde på Klimaforum09, er de globale sociale bevægelser ikke længere anti-bevægelser – Det er os der er de positive og fremsynede – det er os der fokuserer på konkrete veje ud af de eksisterende kriser.

Det er civilsamfundet, der bærer nøglen til en anden verden – selvom bevægelsen er broget og mangfoldig og

har mange kroppe, udtryk og facetter, så arbejder vi for en fælles sag. Vi spiller den samme melodi – på mange forskellige strenge.

Hvad synes du personligt var det mest inspirerende?

Deklarationen var en milepæl. Men også en række mere konkrete oplevelser og møder med fantastiske mennesker. Et møde jeg gik til, var arrangeret af hjemløse skraldesamlere fra Bogota og Mumbai. Her mødte jeg en kvinde, der levede af at samle skrald i slummen i Indien – hun havde aldrig været uden for sin landsby, men var kommet til Klimaforum09, fordi hun mente, hun havde en stemme her.

Hvordan kommer vi videre fremover i kampen for et ordentligt klima?

I fremtiden vil der være et klimaforum, hver gang der er et COP. Og klimaforum fortsætter også som platform i Danmark.

Fiaskoen i Bella Centeret viser os, hvor vigtigt det er at vi fastholder presset på vores politikere. Det var ekstremt svært at håndtere det store svigt vi oplevede fra statslederne i København i december. Men Klimaforum09 var alligevel præget af en følelse af, at det er nu vi rykker.

Vi fortsætter vores dagsorden om „system change – not climate change“ – så kan statslederne vælge at være med, eller blive koblet af udviklingen.

ALEXANDER LASSITHIOTAKIS

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari. Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2\$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft. Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere - men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKELSE

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU“ på www.socialister.dk

ALBA-folkemøde

På en frysende decemberaften varmede deltagerne til Alba-folkemødet Valbyhallen op med jubel, slagråb, trampen og svingende flag. Omkring 4000 glade mennesker var mødt op for at høre Latinamerikanske socialister komme med deres bud på en bæredygtig fremtid. På scenen var Hugo Chavez sammen med Bolivias præsident, Evo Morales, Cubas vicepræsident, Estaban Lazo og Nicaraguas udenrigsminister Samuel Santos Lopez.

Morales skældte ud på politikerne i Bellacenteret. På elvtedagen af klimatopmødet havde de stadig ikke nærmet sig et forslag. I stedet burde klima-problemerne løses ved en verdensomspændende folkeafstemning, som Morales - i mini-format - førte ud i livet ved at lade salen af hujende og trampende deltagere svare på 5 spørgsmål omkring klimaretfærdighed; „Er I enige i, at vi skal genoprette harmonien med naturen og Moder Jord? Er I enige i at standse overforbrug og spild? Er I enige i at overføre alle de penge, der bruges på

krige til klimaet i stedet.“ „SI“ svarede salen - alle var enige.

Chavez indtog scenen. Under slagråb fra de begejstrede tilskuere fik han citeret både Rosa Luxemburg, Fidel Castro, Simon Bolivar og den danske filosof Søren Kirkegaard. Han kritiserede politiets hårde undertrykkelse i Københavns gader, og at de folkelige organisationer ikke længere kunne deltage i forhandlingerne i Bellacenteret. Men han fik ikke sagt mere i sin næsten to timer lange tale, end Morales gjorde på 20 minutter. Alligevel var stemningen høj, „Et forenet folk kan aldrig besejres“ råbte publikum.

Da mødet var slut, var det et opløftet publikum som trodsede sneen og forsvandt ud i den kolde decembemat. Sjælen i ALBA har indgydt håb til de tusinder af mennesker, som var samlet i Valbyhallen. Et håb om et solidarisk og bæredygtigt alternativ.

ASTRID NIELSEN

Kalender - Møder - Debat

ISU-KØBENHAVN

Møderne foregår torsdage kl. 19 i Støberiet/Blågården, Blågårds Plads, Nørrebro

- 14. januar **USA taber i Afghanistan - Men hvad så?**
 - 21. januar **1. kongres diskussion - IS og Enhedslisten**
 - 28. januar **Workshop om den revolutionære avis**
 - 4. februar **Røde Arme Fraktion (RAF) - Vesteuropæiske revolutionære eller skydegale tosser?**
 - 11. februar **2. Landsmøde diskussion**
 - 25. februar **3. Landsmøde forberedelse**
- Email: isu@socialister.dk

ISU-ÅRHUS

12. januar kl. 19:30 - **Den permanente revolution** Trøjborg Beboerhus, Tordenskjoldsgade 31, 8200 Århus N

- 26. januar kl. 19:30 - **Status og fremtidsmuligheder for den antikapitalistiske venstrefløj i Danmark** Trøjborg Beboerhus, Tordenskjoldsgade 31, 8200 Århus N
- 9. februar kl. 19:30 - **Rosa Luxemburg** Studenternes Hus, mødelokale 2.2, Nordre Ringgade 3, 8000 Århus C

ISU-SILKEBORG

Møder afholdes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus

Mere info: Kontakt Poul Erik, 26 29 13 41

ISU-ODENSE

Møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60 Odense.

- 19. januar kl. 19.00 -21. **Økonomisk krise og klimakrise - hvad kan vi forvente af 2010.**
- 2. februar kl. 19.00-21. **Den økonomiske krise i 30'erne og idag**

Andre møde Odense

Debat om Palæstina og Gaza. Jørgen Flindt Pedersen og Pernille Rosenkrantz-Teil indleder. Onsdag den 20. januar kl. 19-22 Ungdomsakademiets Sal, Rugårdsvej 9 (Indgang Jarlsberggade) Arr. Dansk Palæstinensisk Venskabsforening. Fotoudstilling: AFVENTER- portræt af de irakiske asylansøgere. 14-28 januar Odense Centralbibliotek 2. sal. Arr. Kirkeasyl Odense

ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon **20686026**

ISU-AALBORG

Kontakt Niels på telefon 5121 7261 for yderligere information om sted.

Meld dig ind i ISU

Jeg vil vide mere om Internationale Socialisters Ungdom

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialisters Ungdom

Sendes til: ISU, H C Ørsteds Vej Posthus, H C Ørsteds Vej 54, 1879 Frederiksbjerg C, tlf: 35 35 76 03

Anmeldelse

Hvad stiller vi op med Dansk Folkeparti?

Der hersker på venstrefløjen stor usikkerhed om, hvordan man egentlig skal forholde sig til DF. Usikkerheden går lige fra magtliderlige lokalpolitikere i SF, der gerne indgår alliancer med DF for at sikre sig indflydelse, over folk, der giver DF mere eller mindre ret i dele af indvandrertretten, til folk, der opfatter DF som starten på en fascistisk udvikling i Danmark.

Kritikken af DF har mere eller mindre været overladt til kommentatorer som David Trads, Georg Metz og Rune Engelbreth Larsen, der alle fører en heroisk kamp for at påvise partiets hykleri, racisme, anti-demokratiske indstilling osv. Men det er en kritik, der af gode grunde aldrig hæver sig fra det ideologiske plan.

Derfor må en bog som „Stuerent?“, der netop spørger, hvorfor Dansk Folkeparti kan have så stor en opbakning fra den danske arbejderklasse, hilses velkommen.

I bogen giver en række samfundsforskere og debattører – alle fra den politiske venstrefløj – et bud på en forklaring. Flere af indlæggene er ret korte og har mere form af kommentarer end egentlig analyse.

Bogens to første indlæg – der tilsammen udgør halvdelen af bogen – har mere karakter af analyser.

Henrik Jøker Bjerre forsøger i indlægget „Vanens magt“ at indkredse, hvad DF står for, ved at tage udgangspunkt i partiets opfattelse af begrebet 'danskhed'. Det viser sig dog hurtigt, at 'danskhed' ikke kan forstås som en objektiv kategori, men afhænger af, hvordan DF definerer det. Altså en cirkelslutning – DF arbejder for at styrke danskheden ud fra partiets egen forståelse af, hvad det vil sige at være dansk.

I stedet spørger Bjerre, om ikke DF's indflydelse har noget at gøre med *vaner*, forstået som samfundets uskrevne regler. På den måde kan man forstå DF's opbakning som et resultat af etniske danskeres utryghed ved mennesker, der ikke overholder de uskrevne regler: „Det er netop det velkendte, det nære, det hjemlige, DF vil beskytte [...] kampen for det „etnisk danske“, danskheden [er] altså en kamp for noget, der ligger i vores dagligdags-selvfølgheder“ (s. 23).

Henrik Jøker Bjerre har utvivlsomt fat i en del af forklaringen på DF's umiddelbart tiltrækning – at det handler

om utryghed, om at tingene ikke er, som de plejer at være. Men han synes at overse, at *vaner* – ligesom begrebet danskhed – heller ikke er en objektiv kategori. Henvisningen til '*vaner*' forklarer derfor ikke ret meget, og han ender ret frugtesløst med at foreslå, at man må „udfordre *vanetænkningen*“ (s. 32) og formulere danskhed på en ny måde: „Måske er problemet, at der endnu ikke er blevet udkastet en virkelig fælles handling til at identificere os som danskere [...] eller ... europæere ... verdensborgere) på ny? Måske er problemet [...] at langt de fleste andre endnu ikke har vovet at tænke et nyt fælles projekt?“

Det er svært at se, hvordan man kan *tænke* DF uden for indflydelse, så Bjerres indlæg kan ikke danne udgangspunkt for politisk handling.

Langt mere kød er der på bogens længste indlæg, „Samfundskrise, demokratikrise og højrepopulisme“ af Curt Sørensen. Hans indlæg udmærker sig dels ved at trække på nogle af de tunge klassikere i sociologien, Weber, Durkheim og Marx, dels ved at han allerede i udgangspunktet slår fast, at DF trods partiets navn ikke kan forstås som et særegent *dansk* fænomen, men må forstås inden for rammerne af en generel, europæisk udvikling gennem 20-30 år.

En anden vigtig pointe hos Curt Sørensen er, at han ikke betragter højrepopulismens fremvækst som et for-

„Stuerent?
Dansk Folkeparti, populisme, antimuslimsk retorik og offermytologi“
Red. Anne Jessen, Frydenlund 2009

bigående fænomen eller som en irrationel længsel efter 'gamle dage' – dvs. et fænomen, der uddør, når folk helt har glemte, hvordan det var i gamle dage. Tværtimod kæder han højrepopulismen sammen med den politiske og økonomiske udvikling, dvs. partier som DF skal forstås som en reaktion på, hvordan kapitalismen aktuelt udvikler sig. „Det er en 'kamp mod nutiden i fortidens navn'“ (s. 51).

Udviklingen er i Curt Sørensen's analyse sat sammen af flere forhold: For det første „en kapitalisme, der er gået amok“ (s. 50). Markedsrelationer erstatter de sociale relationer, og det gør, at værdier som egoisme, griskhed og materialisme træder i stedet for den nødvendige sociale solidaritet.

For det andet er „arbejderbevægelsens store modkultur gået til grunde [...] i dag er alt øde og tomt“. Curt Sørensen ser arbejderbevægelsens historiske rolle som forsvarer af demokratiet og som en kraft, der kunne stække kapitalismen. Det var i høj grad arbejderbevægelsen – og ikke noget særegent 'dansk' – der stod for værdier som solidaritet, gensidig hjælpsomhed og fællesskab.

Og for det tredje er demokratiet kommet i krise som resultat af disse to forhold. Bevægelsesernes demokrati er erstattet af (for)brugerdemokratiet, „hvor atomiserede forbrugere kan vælge mellem de varer, som de konkurrerende politiske firmaer udbyder“ (s. 48).

I og med at Curt Sørensen ser „den forsvundne demokratiske medborgerkultur“ som „højrepopulismens livsbetingelse“, så går vi en grum fremtid i møde, hvis ikke tingene ændrer sig. Han peger selv på, at „den sociale orden erved at gå i opløsning“, og at den ny højrepopulisme er „en mulig proto-fascisme [...] i model 'det 21. århundrede'“ (s. 60).

Unægtelig pessimistiske udsigter, men det giver samtidig et bud på, hvordan højrepopulismen kan slås tilbage. Nøglen ligger i at genrejse den sociale kamp, og her ligger udfordringen og mulighederne for venstrefløjen i at begynde at styrke sociale og faglige kampe i *handling* i stedet for kun i ord.

MARTIN JOHANSEN

Kurt Westergaard og det fortsatte rets- og højreskred

Det formodede angreb på Kurt Westergaard blev udnyttet, som man kunne forvente. Hele rækken af ledende politikere havde et arsenal af forslag i ærmet: Stramninger på den danske terrorlov, efterfulgt af en dosis DF racisme, hvor det blevet foreslået, at mennesker mistænkt for terror skal sendes ud af landet, begrundet med kommentaren af Peter Skaarup „hellere en for meget end en for lidt“. Sidst men ikke mindst opgav SF også på dette punkt sin oppositionsstatus og tog i stedet endnu et skridt mod højre.

Det er den kontinuerlige statsracisme, manglen på muligheder for minoriteter i Danmark og krigspropagandaen, der kan forklare angrebet på Kurt Westergaard. Krigen mod terror har skabt grundlag for mere terrorisme. Hver gang et hus bombes og civile dør i Afghanistan eller Irak giver det grundlag for et nyt had til vestens magthavere og deres antimuslimske støtter i medierne. Og Kurt Westergaard er en af de mest kendte af dem. Tegningerne af Muhammed med en bombe i turbanen var antimuslimsk, og Kurt Westergaards medlemskab af trykkefrihedsselskabet fjerner enhver tvivl om hans holdninger.

Man kunne have håbet, at SF ville forstå angrebet på den anti-muslimske tegner i det perspektiv, men i stedet talte Karina Lorentzen, retsordfører for SF, sit parti længere ind i magthavernes logik. Hun sagde bl.a.: *Vi skal lukke huller, så vi kan gribe tidligt*

Kurt Westergaard

ind, og et af de huller kunne være at gøre det strafbart at surfe efter og downloade terrorrelateret materiale“.

Denne indskrænkning af internettet er i god tråd med det herskende politiske projekt, som SF ønsker at være en del af. Det bliver mere og mere tydeligt, at man ønsker at udnytte enhver mulighed for at udbygge statens magt uden synderligt hensyn til borgernes retssikkerhed. Denne politik bliver fortalt i bedste nysprogstil som et forsvar for ytringsfriheden og den frie demokratiske verden. En øksemand stopper ikke muslimhatten, men styrker den. Og det nye „ansvarlige“ SF er ikke i gang med at stoppe udviklingen af en autoritær stat, men derimod er deres ansvarlighed overfor denne stat godt i gang med at ændre SF; til skade for antiracister, og for alle som bekymrer sig for vores demokratiske rettigheder. Det er ikke mere kontrol og politi, der kan beskytte mod terror. Politiet i Østjylland har brugt omkring 17.000 mandetimer kun på at beskytte Kurt Westergaard. 17.000 mere vil ikke gøre en forskel.

AF JESPER JUUL MIKKELSEN

Rettelse

I sidste nummer af Socialistisk Arbejderavis skrev vi, at Jakob L. Krogh havde skrevet artiklen „Angreb på fagligt aktive“ - det er en fejl, Jakob Nerup er skribenten.

Socialistisk Arbejderavis

Efter klimatopmødet

En global bevægelse er født

Kontrasten mellem statsledernes og lobbyisternes officielle minus-resultat-topmøde og „civilsamfundets“, græsroddernes aktiviteter kunne næsten ikke være større.

Med 100.000 deltagere blev demonstrationen ved klimatopmødet 12. december langt større end nogen af os havde turdet håbe på.

På et meget vellykket KlimaForum09 diskuterede tusinder af deltagere klimaproblemerne. Kravet om „System Change – Not Climate Change“ blev udmøntet i en deklaration, der allerede er undertegnet af ca. 500 organisationer fra 70 lande.

Reclaim Power-manifestationens Peoples Assembly symboliserede – trods politivold mod både delegerede og demonstranter – fællesskabet mellem Nord og Syd.

Mangfoldigheden i aktiviteter og løsninger skabte under topmødet en global bevægelse, som nu vil slå endnu stærkere rødder i de mange deltageres hjemlande.

- også i Danmark?

Én ting er en global bevægelse, men kan den også slå rødder i Danmark?

Kigger vi på 12. december-demonstrationen, så har der været omkring 50.000 deltagere fra Danmark – også langt flere end nogen havde turdet håbe.

De fleste af dem har haft forventninger til topmødet. Men få dage efter de var på gaden, oplevede de den danske regering være med til at sabotere, at der kom bare det mindste ud af topmødet.

De 50.000 er skuffede og frustrerede. Men betyder det resignation og passivitet eller vrede og aktivitet?

Udfordring

Det er først og fremmest en udfordring for de små og store organisationer og netværk, som har organiseret op til og under topmødet.

Hvis budskabet fra dem er „Meld dig ind hos os!“, så er der helt sikkert en del, der vil gøre det. Men mange vil have svært ved at tage stilling til, om det nu er Greenpeace, Klimabevægelsen, NOAH eller CJA, der er det rigtige sted for dem.

De fleste vil bare gerne være en del af en stor, fælles bevægelse.

Så hvis organisationer og netværk kan finde ud af at fortsætte samarbejdet, så er der enorme muligheder for, at mange vil være med.

Selvfolgelig er organisationerne forskellige politisk, aktivistisk osv. Men alle har en interesse i at skabe en stor bevægelse mod klimaforandringerne.

Hvad skal vi gøre?

Kan vi bare få 5 eller 10 pct. af dem, der demonstrerede 12. december med i én eller anden form for aktivitet, så er det nuværende lag af klima-aktive pludselig mangedoblet.

Men hvordan gør vi det?

I København er Klimabevægelsen ved at forsøge at samle organisationer og netværk til åbne debatmøder i løbet af foråret.

Men hvis du ikke lige bor i København eller er med i en organisation, kan du også være med.

Start med at ringe til dem, du kender og som var med –

Med 100.000 deltagere blev demonstrationen ved klimatopmødet 12. december langt større end nogen af os havde turdet håbe på.

eller gerne ville have været med – på demonstrationen.

Spørg om de ikke også synes der skal være en klimabevægelse i din by eller på dit uddannelsessted. Og inviter så 2-3 forskellige typer af organisationer til et opstartsmøde, hvor de fortæller om deres ideer for bevægelsen. Forskellige, fordi vi vil have mange forskellige folk til at komme.

Noget der virker

På et sådant opstartsmøde vil der sikkert være masser af ideer til, hvad der skal gøres. Nogle siger, vi skal spise mindre kød eller have en anden livsstil. Andre at det skal være dyrere at køre bil eller gå i bad.

Problemet er bare, at den slags ikke virker. Og vi har brug for noget der virker.

Og vi har brug for noget, som vi kan få mange med på, så vi kan presse – eller tvinge – politikerne til reelle nedsættelser af CO2-udledningen.

Det absolut vigtigste er at få skiftet kul-, olie- og gaskraftværkerne ud med vedvarende energi. I en tid med arbejdsløshed kan det skabe masser af arbejdspladser, så det kan mange se fornuften i.

Hvis vi udbygger den kollektive trafik eller bygger bedre huse, kan vi både spare energi og skabe arbejdspladser. Og få rarere byer at bo i.

Aktiviteter

Det er ikke afgørende, at alle i bevægelsen gør det samme. Men det er afgørende, at vi gør *noget* i fællesskab. Og det er afgørende, at vi – trods forskelligheder – opfatter os som en del af en fælles bevægelse.

I fællesskab kan vi lave konkrete kampagner. En kampagne for bedre og billigere kollektiv trafik. Eller stop for in-

denrigsflyvning. Eller 100.000 nye klima-arbejdspladser.

Eller det kan være en fælles demonstration senere på året. Eller et landsmøde for alle lokale klima-aktive.

Bevægelse fra neden

Vi er nødt til at starte noget nu. Klimaforandringerne venter ikke.

Ingen ved, hvornår der næste gang bliver et topmøde – og hvorfor skulle det blive bedre end det i København? (I det hele taget var det jo nærmest sindssygt, at politikerne brugte 2-3 år på at forberede et topmøde, når de lige så godt kunne bruge tiden på at gøre noget reelt.)

Læren fra topmødet er meget enkel: Politikerne gør ikke noget, medmindre de bliver tvunget til det.

Så vi er nødt til at bygge en bevægelse op fra neden.

Hvis vi starter lokale initiativer til en bevægelse, så lægger det i første omgang et pres på klima- og miljøorganisationer, så de er nødt til at samarbejde. Det gør det muligt at skabe en landsdækkende bevægelse.

Og det gør det muligt at rejse diskussionen i fagbevægelsen. Den er vigtig, hvis vi skal skabe 100.000 klimajobs – eller strejke for reelle klimaløsninger.

Men det starter med, at du går sammen med folk du kender om at sige: „Nej, jeg vil ikke være depri over et elendigt topmøde. Jeg vil være med til at handle – sammen med alle andre, som også vil se resultater.“

JØRN ANDERSEN

Vil du vide mere om debatmøder i København, så kontakt Jørn Andersen fra Klimabevægelsen, tlf. 40300210, mail: jorn@jorna.dk. Du må også gerne kontakte ham, hvis du vil starte noget op andre steder i landet.